

AMATØRFORBRYDERVIKAREN

Amatørforbrydervikaren
Af Malene Fabricius Holm
Copyright Malene Fabricius Holm og Forlaget KRABAT 2023
Redigering: Helle Perrier
Korrektur: Inge Greis
Omslag: Christian Guldager
Opsætning: Rikke Ella Andrup
1. udgave, 1. oplag
Trykt 2023 af Toptryk
ISBN 978-87-94433-02-0

Kopiering af denne bog må kun finde sted på institutioner og virksomheder, der har indgået aftale med Copydan, men kun inden for de i aftalen nævnte rammer.

Forlaget KRABAT <https://forlagetkrabat.dk>

Tryksag
5041 0826

MALENE FABRICIUS HOLM

MAGENTA OG DINES 2
AMATØRFORBRYDERVIKAREN

Bøger i serien

Psykopatmorderneboen

Amatørfordervikaren

Andre bøger af samme forfatter

Troldeunge

KAPITEL

VIKAREN

Sidste skoledag for niendeklasserne. Karameller, Slarm og vandballoner – øv plus øv plus øv. Lidt ligesom selleri med broccoli og løg.

Skolegården er propfyldt med unger, og de ældste er udklædt i komplet latterlige kostumer. Hvin og råb fylder luften, og små sukkerhungrende rollinger dirrer af spænding. Et inferno af karameller vælter ind over os. Alle skubber og maser for at få flest.

Jeg bakker hen til muren og betragter de wrestlende vanvidsbørn på afstand. Jeg afskyr den her tradition og ser på ingen måde frem til, det bliver min tur. Der er heldigvis længe til, men jeg er ret sikker på, jeg er

syg den dag. Jeg gider ikke klædes ud, og jeg bryder mig ikke om karameller.

Dines kravler rundt i skolegården sammen med de andre tosser. Han har foldet sin T-shirt op som en lille skål, som han lystigt fylder med farvestrålende firkanter.

”Kom nu, Maggi.” Han rejser sig og smiler til mig. ”Det er virkelig sjovt.” En gigantisk vandballon rammer ham i baghovedet.

Vandet former sig som en hat omkring hans hoved og omkranser ansigtet. Han slipper T-shirten, og karamellerne hopper ud til alle sider.

”Ja, pissesjovt,” griner jeg.

Han kaster sig igen ned for at indfange sine karameller. En horde af børnehaveklasselever kommer stormende og angriber glitterlikket.

”Gå væk, mand – det er mine!” siger han og forsøger at holde småbørnene væk med albuerne. Hans telefon smutter ud af bukselommen og kurer hen ad asfalten.

Jeg samler den op. Fronten er totalt smadret. Skærmen lyser heller ikke, selvom jeg trykker på knappen på siden.

”Dines,” kalder jeg.

Han kigger op. Jeg vifter med mobilen.

”Shit – er det min?” spørger han og rejser sig.

Jeg nikker.

”Årh, mand.” Han dropper at redde flere karameller og går hen til mig. Tager telefonen, drejer den et par omgange og trykker på knapperne på siden.

”Bliver dine forældre sure?” spørger jeg.

Han lader sig dumpe ned på en bænk uden at svare og stryger fingrene hen over den krakelerede skærm.

Jeg sætter mig ved siden af.

”Den er helt død,” siger han og stikker den i lommen.

Han åbner den gennemblødte T-shirtskål, fisker en karamel op og rækker den over til mig. Det grønne papir er delvist opløst.

”Nej tak.” Jeg rynker på næsen og vender hovedet lidt væk. ”Spis du dine hårdt tilkæmpede puha-klumper selv.”

Han kaster karamellen tilbage i T-shirten og lægger sit hoved på min skulder. I en glidende bevægelse rykker jeg mig et stykke væk, så hans hoved rutsjer ned.

Han rejser sig og tømmer T-shirtens indhold på jorden.

”Hvad laver du?” spørger jeg.

”Ses!” siger han med en klangløs stemme og begraver hænderne dybt i lommerne på sine shorts. Han slæber kondiskoene over asfalten og begiver sig ud i skolegårdens virvar med bøjet nakke.

”Er der noget galt?” kalder jeg efter ham.

En finger borer sig ind i min overarm.

”Hej!” Cyan blotter sit halvt tandløse grin og peger på karamelbunken på jorden. ”Er det dine?”

Et par af hans klassekammerater tripper ivrigt bag ham med vilde øjne.

”Næ.” Jeg trækker på den ene skulder.

”Yes!” jubler han.

De kaster sig over bunken som gribbe omkring et ådsel.

Jeg kigger efter Dines, som forsvinder ud af skolegården.

”Vent lige,” kalder jeg, men han kan selvfølgelig ikke høre mig.

Jeg zigzagger ud og ind mellem de tumlende sukkerpsykopater og indhenter ham ved cykelskuret.

”Hvad skal du?” spørger jeg.

”Hjem.”

”Men skoledagen er ikke slut.”

”Jeg er pissevåd, Maggi,” siger han uden at kigge på mig.

En dråbe triller ned ad hans kind. Det ligner en tåre, men den kan også være kommet fra det våde hår. Han fjerner den med håndryggen og låser sin cykel op.

”Er det det med telefonen?” spørge jeg.

”Maggi ...” sukker han og stiger på cyklen. ”Vi ses.”

Jeg griber fat i bagagebæreren og holder ham tilbage.

”Hvad er der i vejen?”

”Slip nu for helvede!” råber han og skubber mig hårdt på skulderen.

Jeg får overbalance og falder ind i cyklen bagved. Det starter en dominoeffekt. Cyklerne vælter en efter en, indtil hele rækken ligger ned.

Chokeret bliver jeg liggende og ser efter Dines, som hjuler af sted i et hastigt tempo. Håndbremsen hviner, da han drejer om hjørnet.

Jeg vikler mig ud af cykelkaosset. Lidt olie fra en kæde har trukket en sort streg hen over mine hvide shorts. Papa bliver ikke glad, når han skal vaske dem. Jeg spytter på tommelfingeren og forsøger at tvære det af. Det hjælper ikke. Albuen svier og dunker, og små stumper af flosset hud omkranser en hudafskrabning, som fylder det meste af underarmen. Jeg puster på den, men det gør ingen forskel.

Jeg trækker i forhjulet på den øverste cykel, den sidder fast. Styret har kilet sig ind mellem egerne på cyklen nedenunder. Jeg rykker i den et par gange, men opgiver så og slipper den med et lille støn. Mit blik søger tilbage til hjørnet, hvor Dines forsvandt – hvad gik der af ham? Selvfølgelig er det ærgerligt, at hans mobil gik i stykker, men han overreagerede jo totalt.

Rækken med væltede cykler får lov at blive liggende, og jeg går tilbage mod skolegården. Jeg stopper op lige udenfor og glori ind på karamelmonstrene. De opfører sig som sultne akvariefisk. Hvor er det crazy. Jeg burde have faket en sygedag i dag. Gud, hvor jeg hader det her kaos.

En mobil ringer.

”Det er mig,” lyder en herrestemme tæt på.

Jeg rykker ind til muren og læner mig en lille smule frem. Selvom jeg ikke burde lytte til andre folks telefonsamtaler, kan jeg ikke lade være.

”Ja, ja. Jeg har styr på det ...” Han taler lavere. ”Ja – Kløvervej 18, jeg ved det godt. Er de taget af sted?”

Der er stille et øjeblik. Jeg læner mig lidt længere frem, så jeg netop kan se omkring hjørnet. En ranglet fyr i en matsort T-shirt og hullede cowboyshorts står med siden til. Han har mobilen ved øret, og røg snor sig fra en tændt cigaret mellem hans fingre. Jeg genkender ham; han er vikar på skolen. Jeg ved ikke, hvad han hedder, han har ikke været her så længe.

”Du kommer i kassevognen, ik’?” spørger han og tager et sug af smøgen, så gløden blusser op.

Man må ikke ryge på skolens område! Det bør han da vide.

”De har flere designermøbler og malerier – det er en guldgrube,” fortsætter han og puster røg ud gennem næsen.

Hvad handler den samtale om? Planlægger de et indbrud eller hvad?

”Vi ses i aften klokken 23.00 – du kommer til

tiden denne gang, ik'?" Han tager endnu et sug.

"Rolig! Lad dog være med at råbe ad mig."

Han stikker telefonen i lommen, dropper cigaretten på jorden, træder den flad med spidsen af skoen og sparker den ind under en bænk.

Virvaret i skolegården er stilnet af, og alle elever er på vej tilbage til deres klasser. Jeg går forbi vikaren uden at kigge på ham. Jeg forsøger at se ud, som om jeg lige er kommet. Han stirrer på mig, kan jeg se ud ad øjenkrogen. Mine skridt føles stive og unaturlige – jeg kommer nærmest til at marchere. Hans blik ætser sig ind i nakkehuden. Mon han stadig kigger? Jeg tør ikke tjekke efter. *Gå nu normalt, Magenta – bare gå normalt.* Marchen forvandler sig til høje knæløft. Jeg har åbenbart fuldstændig glemt, hvordan man går almindeligt.

Endelig når jeg indgangen og får døren op. Jeg kigger en sidste gang mod vikaren – han er på vej i min retning. Måske ved han, at jeg lyttede! Jeg skynder mig ind og småløber resten af vejen til klasselokalet.

Vikarens samtale fylder min hjerne. Kassevogn og designermøbler. Jeg kan slet ikke koncentrere mig om at lytte til Pias introduktion til den projektopgave, vi skal i gang med. Hvad er det, vikaren skal på Kløvervej? Det lød så meget som et indbrud. Hvad kan det ellers være? Hvorfor skulle jeg også absolut lytte? Det rager ikke mig, hvad han snakker om i sin private mobil! Jeg forsøger at minde mig selv om hånden i sækken – det var jo bare en dukkehånd, ikke? Det her er sikkert også bare en dukkehånd – altså, noget andet end et indbrud. Jeg kan bare slet ikke komme på, hvad det ellers kan være.

Pia fægter med armene som en marionetdukke. Jeg kan slet ikke fokusere på, hvad hun siger. Jeg skæver til Dines' tomme plads. Hans penalhus ligger åbent på bordet, og tasken hænger ensom på stoleryggen. Mit blik glider rundt i klassen og lander på Maria. Hun svinger med sit lange, krøllede hår og griner til Julie, som holder sin blyant mellem næsen og overlæben. Oskar låner Mathilde sit viskelæder, og Maja kaster en kugle af karamelpapir på Josephine. For et par måneder siden ville det have passet mig

helt fint at sidde alene, men nu virker det alt for tomt.

Klokken ringer ud. Jeg skraber de uåbnede bøger ned i tasken og skynder mig ud af klassen. Jeg må tale med Dines om vikarens samtale. Han er den eneste, som vil forstå mig, måske ved han endda, hvad vi skal gøre ved det. Ude på gangen vender jeg om og går tilbage til klassen. Jeg samler Dines' ting sammen og pakker dem ned i hans taske. Et øjeblik dvæler jeg med fingrene omkring lynlåsen, før jeg lukker den helt i og svinger tasken op på skulderen ved siden af min egen.

Cyklerne ligger væltet i skuret endnu, og flere elever knokler for at vikle dem fra hinanden. Jeg kigger ned i jorden, da jeg går forbi kaosset – min er heldigvis parkeret på rækken bagved. Jeg stiller Dines' taske i cykelkurven og cykler af sted mod lejlighedskomplekserne i den anden ende af byen.

Ved de store, røde firkanter, som står side om side og ser ens ud, stiger jeg af. Dines bor i én af dem, jeg ved bare ikke hvilken. Jeg har ikke været hjemme at besøge ham – det har ikke lige passet ind. Sandheden

er, at jeg ikke har haft lyst. Dines kom ret tæt på mig på meget kort tid, det kan jeg ikke lide. Eller, jeg ved ikke, om jeg kan lide det. Jeg har i hvert fald haft brug for at få det hele lidt på afstand for at finde ud af, om jeg er klar til at have en ven igen. Men det er overhovedet ikke nemt at holde Dines på afstand, han klæber til mig som en klistret bussemand! Alle andre dage end i dag, altså.

En ældre herre med kridhvidt hår kigger på mig fra sit vindue, mens han stanger tænder med en gaffel. En dame i badekåbe vander blomster i et andet, og en lille pige med rottehaler og bar mave klasker sine hænder og ansigt op mod et tredje. Andre vinduer er helt tomme og mørke og får lejlighederne til at se ubeboede ud. Hvordan skal jeg vide, hvilket vindue, der er Dines'?

Jeg finder mobilen i tasken og ringer til ham. Den går direkte på telefonsvareren og minder mig om hans smadrede mobil. I stedet åbner jeg skoleappen og søger hans navn frem. 12, 1. th.

Af en eller anden grund bliver mine håndflader svedige, da jeg når frem til den rigtige opgang. Måske, fordi jeg aldrig har været hos ham før. Jeg tørrer

hånden af i T-shirten, før jeg trykker på dørtelefonen.

”Hallo,” lyder en kvindestemmen gennem den sølvgrå højtaler.

”Hallo,” svarer jeg.

”Hvem er det?”

”Magenta. Er Dines hjemme?”

”Ja – kom bare ind.”

En høj summen og et klik fortæller, at døren nu er låst op. Den går op, da jeg skubber til den med hoften. Mine fodtrin runger i den skriggrønne opgang, og den kraftige lugt af rengøringsmiddel svier i næsen.

Familien Theisen står der på brevsprækken? Det lyder forkert – Dines Theisen. Er det den rigtige lejlighed? Jeg åbner skoleappen igen. Dines Vestergaard. Så kigger jeg ud over gelænderet og ned mod stueetagen – det *må* da være her – eller hvad?

KAPITEL

2

DER ER NOGET MED KLØVERVEJ ...

Døren bliver åbnet, og en mørkhåret kvinde med øjenbrynene tegnet lidt for højt oppe i panden dukker frem og smiler til mig.

”Hej,” siger hun og fejer håret om bag øret. Jeg kan ikke undgå at bemærke, at hendes negle er imponerende lange og dekoreret med lilla neglelak og glimtende sten.

”Hej,” svarer jeg.

”Så du er Magenta.”

Jeg nikker.

”Kom indenfor.” Hun træder til side og strækker armen ind mod entréen. En stærk duft af krydret

parfume rammer mig, da jeg går forbi hende. ”Hvor er det hyggeligt endelig at hilse på dig. Dines har talt meget om dig.”

”Hvad har han sagt?” flyver det ud af mig. Måske kender hun mig kun som psykopigen, der slog sin nabo ned.

En sidedør til entréen går op. Dines kommer ud. Hans ansigt er rødmosset, og hans blik vendt mod gulvet.

”Det er ikke så godt lige nu, Maggi.” Han lægger en hånd på min skulder og skubber mig blidt tilbage mod hoveddøren.

”Din taske,” siger jeg og rækker den til ham.

”Tak.” Han tager imod den og kaster den hen ad gulvet. ”Vi ses i morgen.” Han puffer mig videre ud i opgangen.

”Lad da Magenta komme ind et øjeblik,” siger kvinden og griber fat i døren, før Dines lukker den helt i.

Dines ser på mig med rødsprængte øjne.

”Må vi godt være i fred lidt, Heidi?” beder han og sukker dybt.

Kvinden smiler, nikker en enkelt gang og forsvinder ind gennem døren til, hvad jeg gætter på,

er stuen.

”Jeg er lidt træt, Maggi,” siger Dines. ”Kan vi ses på et andet tidspunkt?”

”Hvad er der med dig?” spørger jeg.

”Jeg er træt, siger jeg jo!” vrisser han. Tårer bævrer i kanten af hans øjne.

”Men der er noget, jeg er nødt til at dele med dig,” siger jeg.

Dines sukker igen og synker sammen som en krumrygget olding. Han vender om og går ind på værelset. Jeg træder ud af skoene, stiller rygsækken ved siden af og følger efter.

Der er køligt på værelset, og her virker på en eller anden måde ubeboet. Væggene er bare, og langs den ene står to flyttekasser. Det ligner mere et opmagasineringsrum end et værelse.

”Skal du flytte igen?” spørger jeg.

Han ryster på hovedet og sætter sig på sengen.

”Jeg har bare ikke lige fået pakket ud endnu.”

Jeg skubber hans blåmønstrede dyne lidt til side og sætter mig.

”Jeg overhørte en telefonsamtale henne på skolen, da du var kørt,” fortæller jeg.

”Hm.” Han studerer sin tommelfinger meget nøje, mens han kradser små stykker hud af ved neglen.

”Det lød som oplægget til et indbrud,” fortsætter jeg og gengiver samtalen, som jeg husker den.

Dines ryster på hovedet.

”Det er ikke dit problem, Maggi,” mumler han.

”Men bør vi ikke gøre et eller andet?”

”Jo – du bør blande dig udenom og lade være med at lytte til andre folks samtaler. Du husker nok Johan Andersson. Har du slet ikke lært noget af det?”

”Jo. Jeg ved det godt,” medgiver jeg. ”Men nu har jeg jo så altså lyttet – og ...”

”Den samtale kan have handlet om hvad som helst,” afbryder han. En tåre løber ned ad hans kind. Han skynder sig at tørre den væk med hånden.

”Er du ked af noget?”

”Nej!” snøfter han og vender hovedet lidt væk.

”Nåh. Men synes du slet ikke, det lyder indbrudsagtigt at sige sådan noget?” spørger jeg.

”Maggi, stop!” Han snøfter igen og skjuler ansigtet i hænderne.

”Hvad er der galt, Dines?” Jeg slår en knytnæve blødt mod hans overarm.

”IKKE NOGET! Har jeg jo sagt,” hvisler han.

”Du er fuld af løgn.”

”Vi skal ikke lege detektiver igen. Det skal vi altså ikke! Lad være med at tænke mere over den samtale!” Han lader sig vælte sidelæns i sengen og borer hovedet ned i hovedpuden.

Han opfører sig totalt underligt. Er han gået i stykker? Jeg har aldrig set ham sådan før. Er det mon noget, jeg har gjort? Det kan vel ikke bare være den telefon. Hans mor virkede slet ikke sur.

Han bliver liggende dér, som en slatten vaskeklud, og jeg aner ikke, hvor jeg skal gøre af mig selv. Jeg klapper ham på låret, men har absolut ingen ord på lager, som passer til den her situation.

Jeg får øje på en lille sølvramme, som ligger med glasset nedad på hans kommode. Jeg går hen og rejser den. Det er et billede af en høj og bred mand med et enormt fuldskæg. Han står med armen omkring en spinkel dame med langt, lyst hår. Hun er så tynd, at hun knap nok kan passe sin hud, og hun forsvinder næsten ved siden af den store mand.

”Hvem er det her?” Jeg rækker billedet over mod Dines.

Han kigger op fra puden og puffer min hånd væk.

”Er det noget familie?” fortsætter jeg.

Han svarer ikke.

”Er det din storesøster, hende dér?” Det går op for mig, hvor lidt jeg egentlig ved om ham.

Han sætter sig op, tager billedet fra mig og putter det ind under sin hovedpude.

”Gå hjem, Maggi. Jeg orker ikke noget lige nu.”

Han er megaunderlig. Mere underlig end normalt. Han plejer at plapre løs og slet ikke være til at slippe af med, og nu kan jeg ikke vride hans sammenknebne mund op med en østersåbner! Hvorfor vil han ikke fortælle, hvad der er galt?

Han åbner værelsesdøren og viser mig ud i entréen.

Jeg skæver til ham, mens jeg stikker i skoene.

”Vi ses i skolen i morgen, ik’?” spørger jeg og håber, at hans ansigt vil afsløre svarene på alt det, han ikke siger.

”Mm.” Han fortrækker ikke en mine og lukker hoveddøren for næsen af mig. Braget runger gennem opgangen.

Jeg står et øjeblik og kigger ind i den brune dør. Hvad er det, han ikke vil fortælle mig? Han har aldrig

afvist mig på den her måde før. Selvom jeg nødigt vil indrømme det, tror jeg alligevel, at jeg foretrækker den klæbende bussemandsversion af ham.

”Var det en god skoledag i dag?” Papa skærer et stykke af sin Cordon Bleu og stikker det i munden.

”Ja,” siger Cyan begejstret. ”Jeg har samlet mindst 20 kilo karameller. De fylder i hvert fald hele det forreste rum på min skoletaske.” Han prikker til sin mad. ”Jeg er ikke sulten.”

Far puffer til mig, så min albue skrider ned fra bordkanten. Det svier i hudafskrabningen.

”Fik du også samlet nogle?” spørger han.

”Jeg kan jo ikke lide karameller, ved du godt.” Jeg tager en tår mælk.

”Nåh, nej.”

”Men jeg hørte noget mærkeligt i skolen,” siger jeg og kigger skiftevis på far og papa.

”Noget mærkeligt?” gentager papa.

”Ja. Jeg kom til at lytte til en telefonsamtale.”

”Det gør man altså ikke!” formaner far.

”Nej, nej, det ved jeg godt,” siger jeg. ”Det var heller ikke min mening at lytte – men han talte så

højt. Han snakkede om, at han skulle mødes med nogen ved Kløvervej i aften – de skulle medbringe en kassevogn, og han fortalte, at der ville være masser af designermøbler. Lyder det ikke lidt som et indbrud?”

Papa lægger bestikket fra sig og læner sig ind over bordet.

”Du spionerer igen!” Han kigger strengt på mig.

”Nej, jeg ...”

”Unge dame,” afbryder far, trækker øjenbrynene op midt i panden og peger mod mig med sin gaffel. ”Jeg synes, vi har gjort det utrolig klart for dig, at det er aldeles slut med at spionere!”

”Ja, ja – men synes I ikke, det lyder skummelt?”

”Magenta, slut,” siger far.

”Men ...”

”SLUT!” Han banker i bordet og får væltet sit glas. Vinen danner en rød sø og drypper ned på gulvet. ”Se nu dér.”

Jeg lader mig falde tilbage mod ryglænet med armene over kors og sukker. Papa har viklet køkkenrulle et par gange omkring sin hånd og er ved at tørre op. Far bærer sin gennemvædede dækkeserviet over til vasken.

”Hvis du skal udspionere nogen, så vil jeg være med denne gang,” griner Cyan.

”Ingen skal udspionere nogen,” siger papa og dupper de sidste dråber op. ”Samtalen stopper her.”

Klokken 22.45 står jeg i cykelskuret. Jeg har sneget mig ud. Cyan sover uden tvivl. Han snorkede som en bjørn. Det er ikke, fordi jeg kan *lide* at bryde reglerne, men jeg er nødt til det. Tænk, hvis nu det *er* et indbrud, vikaren vil begå. Så er jeg jo nærmest medskyldig, hvis ikke jeg undersøger det! Og hvis det ikke er et indbrud, kan jeg jo bare cykle hjem igen.

Aftenen er kølig, selvom det officielt er sommer fra i morgen. Vinden trænger ind gennem hættetrøjen, mens jeg cykler. Kløvervej ligger ikke så langt fra, hvor jeg bor, kun en lille kilometer.

Jeg triller ind på Kløvervej, stiger af cyklen og trækker resten af vejen. Jeg parkerer i indkørslen til nr. 16. Der er helt mørkt i nummer 18. Det er der i de fleste huse.

Et par billygter rammer forhaven. Jeg dukker mig og kravler ind i en syrenbusk. Her dufter sødt og honningagtigt. Den mørkeblå bil parkerer lige ud for

mig. Jeg sidder helt stille. En ranglet mand stiger ud. Jeg tror, det er vikaren fra skolen. Det er lidt svært at se, selvom han bliver oplyst af gadelygterne, hans hoved er halvt skærmet af den hættetrøje, han har på.

Jeg lister mobilen frem fra bukselommen og filmer i hans retning. Billedet bliver sløret af mørket, men man kan godt lige ane ham. Han kigger sig omkring og ser derefter på sit ur. Så tripper han utålmodigt frem og tilbage ved bilen og kigger på uret igen. Han finder mobilen frem og ringer op.

”Hvor bliver du af?” spørger han. ”Ja – men vi havde en aftale.” Han tager mobilen væk fra øret, kigger på den og pruster højt.

Min telefon vibrerer og lyser op i mørket. ’Far’ står der i displayet. Jeg skynder mig at lægge på og stopper den ind under blusen.

Vikaren vender sig og ser imod syrenbusken. Jeg kryber sammen og sidder musestille.

En kassevogn kommer trillende. Den stopper lige bag den anden bil, og manden fjerner blikket fra syrenbusken.

Mobilen vibrerer igen under trøjen. Jeg klemmer hårdt omkring den for at dæmpe lyden.

En bred person i en mørkegrå trøje stiger ud af kassevognen.

”Nåh, så kunne du være her,” siger vikaren og griner fjoget.

”Klokken er sgu da kun fem minutter over, din lille møghund,” stemmen lyder hård men feminin. Jeg tror, det er en kvinde. Hun vapper vikaren en dummeblad.

”M-men vi aftalte klokken hel,” stammer han.

”Hold nu kæft, og lad os komme i gang,” siger hun. ”I øvrigt skal vi mødes igen i morgen. Kaninvænget 38 står tomt. Vi gør det på samme tidspunkt. Jeg kommer og henter dig, så du ikke står og piber alene.”

De går op mod huset.

Jeg finder mobilen frem fra under trøjen og slår den på flyttilstand, så far ikke kan ringe igen. Jeg filmer mod huset. Det er svært at se ret meget, her er ikke andet lys end gadelygterne ved vejen. De to bliver til sorte silhuetter på skærmen.

De rumsterer ved hoveddøren. Så går den op. Mit hjerte hamrer – Jeg tror virkelig, at jeg har ret denne gang.

Kort tid efter kommer kvinden ud, slæbende på et maleri. Lidt efter kommer vikaren også. Han har to fyldte bæreposer i hænderne. De lægger tingene ind i kassevognen og går tilbage mod huset.

Jeg rykker forsigtigt på mit ben, som snurrer og sover. Så får jeg overbalance og tipper forover. Busken vifter voldsomt, og jeg skynder mig at krølle mig sammen til en lille snegl og håber for alt i verden ikke, at de hørte det.

”Hvad var det?” brummer den bredskuldrede kvinde og vender sig rundt.

”Det var vel et dyr,” svarer vikaren.

”Så var det eddermame et stort et. Jeg ser lige efter engang.” Hun går direkte imod mig.

Jeg kravler baglæns gennem hækken til naboens indkørsel.

”Jeg tror sgu, der er nogen.” Hun sætter farten op.

Kvinden stikker sit hoved gennem syrenbusken, netop som jeg stiger på cyklen.

”Hey, du.” Hun griber ud efter bagdækket, men får ikke fat.

Jeg ræser af sted. Det ene ben sover og har svært ved at samarbejde med resten af kroppen. Blodet

suser for ørerne, og små, forskelligfarvede prikker danser for mine øjne. Fødderne slipper pedalerne ved hvert andet tråd, fordi jeg hjuler så stærkt. Jeg tør ikke sætte farten ned. Mit åndedræt er tungt, og en blodig jernsmag fylder munden.

Da jeg svinger om hjørnet til Rosenvej, får jeg øje på far og papa, som står i indkørslen. Jeg sætter farten ned og lader cyklen trille det sidste stykke.

”Unge dame.” Far sætter hænderne i siden.

Jeg stiger af cyklen.

”Vent lige med at skælde mig ud,” beder jeg. ”Jeg skal vise jer noget.” Jeg finder telefonen frem og trykker ind i mappen med gemte videoer. ”Jeg havde ret, det var et indbrud. Jeg har filmet det.”

Den seneste video, som ligger lagret, er én, hvor Cyan spiller luftguitar. Hvorfor er den her ikke? Jeg ruller febrilsk gennem alle videoerne – kan den have gemt sig blandt de andre?

”Indenfor, nu!” Papa tager fat under min arm og hiver mig med. ”Det er simpelthen utroligt, at du har så svært ved at overholde de meget simple regler, vi har her i huset!”

Far trækker min cykel.

”Jeg ved virkelig ikke, hvad vi skal stille op med dig,” sukker han.

”Men det er altså rigtigt!” Jeg vrider mig i papas greb.

Han åbner døren.

”Vi må have installeret alarmer på alle døre ud til – og *du* får ikke koden! Ind i seng, nu!”

KAPITEL

3

PØLSEFAR PÅ HAWAII

”Dines, jeg havde ret,” vælter det ud af mig, da jeg parkerer cyklen ved siden af hans.

”Godmorgen, Maggi.” Hans stemme er monoton.

”Jeg tog ud til Kløvervej i aftes,” fortsætter jeg ivrigt, mens vi går mod klassen. ”Vikaren var sammen med en gigantisk kvinde. Jeg er sikker på, at de brød ind. Jeg optog dem på min telefon – eller jeg prøvede. Hende muskeldamen opdagede mig, så jeg måtte flygte ... Og mine forældre opdagede mig også.”

Dines hænger skoletasken over stoleryggen.

”Maggi,” siger han på en udånding og sætter sig tungt. ”Du var totalt nede efter det, vi gjorde mod din nabo. Hvorfor vil du det her igen?”

Klokken ringer ind. Jeg finder matematikbogen frem fra tasken og bladrer op på en tilfældig side.

”Det ved jeg da heller ikke, om jeg vil,” siger jeg. ”Men forestil dig lige, hvis vi kan tage dem på fersk gerning – det vil da kunne veje op for det åndsbollede klovnummer, vi lavede hos Johan.”

”Er det det, det handler om?” spørger han, roder i sit penalhus og finder en blyant. ”Du kan jo også risikere, at du tager fejl igen.”

Michael kommer ind ad døren. Hans lange skridt klikker taktfast, til han står foran tavlen. Han sætter sin lædertaske på katederet og slår ud med armene.

”Godmorgen, alle sammen,” siger han. ”Er I friske og klar til en omgang brandsjov matematik.” Han kører hånden gennem sit slikhår.

”Om vi er klar til at stikke 10.000 sylespidse strikkepinde ind i vores hjerner,” hvisker Dines til mig. ”Der er da ikke noget, vi hellere vil.” Han udstøder et lille fnis og skæver mod Michael.

Jeg smiler til ham og dvæler lidt ved smilehullet på hans kind. Hans humør virker til at være væsentligt bedre end i går. Heldigvis.

”Slå op på side 151 – repetition af brøker ...”

Gud, hvor jeg hader matematik. Brøker – hvad skal jeg nogensinde bruge det til? Jeg bladrer frem og skimmer siden. Det bliver et nej tak herfra. Jeg hviler hovedet i hånden og drejer ansigtet mod Dines.

”Skal du med til klassefesten i aften?” spørger jeg.

Han nikker.

”Heidi og Torben siger, jeg skal.”

”Mine forældre tvinger også mig!” klager jeg.

”Hvorfor kalder du egentlig ikke dine forældre for mor og far?”

”Magenta og Dines.” Michael står pludselig lige foran os. ”Stop med det hviskeri! I må nøjes med at være kærester i frikvartererne.”

En fnisen spreder sig gennem lokalet. Jeg rykker stolen lidt væk fra Dines. *Vi er ikke kærester!*

Klassefesten er en Hawaii-temafest. Og er der noget, jeg hader mere end klassefester, er det klasse-klæd-udfester!

Far har købt et multifarvet bastskørt til mig. Jeg trækker det uden på et par sorte joggingbukser. Selvom det er grimt, er jeg den af os herhjemme, der har fået det pæneste kostume. Cyan er klædt ud

som en ananas, papa som en tykstammet palme, og far ... jeg har svært ved at definere, hvad han er. På indpakningen står der, at det er en flamingo. Det er dog den tykkeste, mest uformelige flamingo, jeg nogensinde har set. Far er nu ikke specielt tyk, men jeg tror, han er kommet til at købe kostumet et par numre for småt. Hætten med flamingohovedet på toppen sidder så stramt om hans ansigt, at det får hans lyserødmalede hud til at folde flere gange – han ligner en hamburgerryg. Lever der overhovedet flamingoer på Hawaii?

Jeg forsøger at gå et par meter bag de andre, da vi ankommer til skolen. De er så pinlige alle tre. Desværre stopper de og venter på mig, og jeg kan ikke finde på nogen undskyldning for ikke at følges med dem ind.

”Aloha,” siger Pia alt for lalleglad og hænger rædselsfulde plastikblomsterkranse om halsen på os. ”Velkommen til Hawaii.” Hun er ikklædt et bastskørt mage til mit, og har peppet sin krøllede korthårsfrisur op med en masse små blomster.

Et kæmpe banner med teksten *Aloha* hænger på tværs i fællesrummet, som er pyntet med palmer

og blomster. Her er alt for mange mennesker! De fleste har klædt sig efter Hawaii-temaet, men ingen så vanvittigt som min familie. Jeg skynder mig at forsvinde i mængden.

Jeg spejder rundt for at få øje på Dines. Han er her ikke. Måske har han alligevel fået lov at blive hjemme. Så bliver det her verdens længste aften.

”Værsgo,” lyder en stemme. Michael stikker en bakke med drinks ind foran mig.

Jeg tager et glas med en tyk, mørkegul substans og tvinger mig selv til at smile til ham. Den grumsede væske er halvlunken, og en gennemtrængende kokosmag eksploderer i munden på mig.

”Hej!” Et par hænder griber fat om mine overarme bagfra.

Det giver et sæt i mig. Drinken skvulper over, og en klat lander på min kondisko.

Dines griner.

”Hej,” siger jeg lettet og ryster den tyktflydende masse af skosnuden. Nu behøver jeg ikke hade aftenen helt så meget.

Dines har en sort-hvid hawaiiiskjorte på. Den er faktisk pæn og slet ikke klæd ud-agtig.

”Hvor er dine forældre?” spørger jeg.

Dines tøver et øjeblik, men peger så.

Hans mor har samlet håret i en stram hestehale og taget et ekstra lag makeup på til lejligheden. Hans fars hår er strøget sirligt til siden, skilningen er snorlige, og de grå stænk skinner som sølvtråde. De er begge klædt i sort-hvidt ligesom Dines, og de matcher alle tre. De har åbenlyst fokus på at tage sig bedst muligt ud.

”Hvorfor er dine forældre så normale?” Jeg får øje på fars vippende flamingohoved, som rager op i mængden. ”Tjek lige min vanvittige klovnefamilie derhenne.”

Heldigvis er der ikke bordkort, så jeg behøver ikke sidde ved siden af palmetræet og hamburgerryggen. Jeg sætter mig sammen med Dines længst muligt væk.

Mens jeg gumler den sidste skefuld karryret i mig, tændes lyset på scenen bagerst i fællesrummet. Pia træder ind i spotten og slår ud med armene.

”Mine damer og herrer,” præsenterer hun, ”forældre-udvalget har arrangeret en lille overraskelse til os.”

Det gibber i mig, og jeg synker karry-risklumpen.

Far er i forældreudvalget! Han har ikke fortalt noget om nogen overraskelse. Åh nej, altså – det kan være hvad som helst. Jeg kigger bekymret ned mod mine forældre. Pladsen ved siden af papa er tom – flamingoen er væk. Sveden samler sig i små perler på min pande.

Pia går ned fra scenen, og hawaiiansk musik spiller nu fra højttalerne. En langsom ukulele toner sammen med sløve guitaragtige lyde. Fire bastskørtklædte kvinder, to mænd i hawaiiiskjorter og min flamingopølsede far kommer hula-dansende ind. Mit ansigt koger. Der bliver grinet hist og her. Papa pifter, og Cyan har rejst sig og forsøger at efterligne hula-bevægelserne. Måden far ruller med maven på i den stramme, lyserøde dragt, får ham til at ligne en regnorm. Jeg holder mig for øjnene og håber, at nogen vil vække mig fra det her frygtelige mareridt.

”Han er ret god, din far,” siger Dines tæt på mit øre.

”Jeg dør langsomt,” hvæser jeg og kigger frem fra hænderne. ”Hvordan kan han finde på det?”

”Han er da sjov.” Dines puffer til mig med albuen. Jeg skuler til ham.

”Måske er det arveligt,” griner han. ”Om 25 år er det dér dig.”

”Hold kæft, hvor er du tarvelig, Dines.” Jeg skubber til ham. ”Jeg er ved at blive kvalt i pinlighed, og du gør det bare værre! Gå ned til din perfekte og pletfri familie.”

Dines bliver stille, og hans brede smil forvandler sig til en lille, stram numsehulsmund. Han skubber stolen bagud, rejser sig og får dasket til sit glas, så det vælter. Jeg rykker mig for at undgå den gulorange drink, som flyder ud over bordet og drypper ned på gulvet i tykke klatter. Blev han sur? Hvorfor? Det er da mig, der skal være sur! Dines småløber gennem lokalet og ud ad døren til gangen. Alle har blikket rettet mod min flamingopølsede-regneormefar på scenen. Ikke engang Dines’ forældre bemærker, at han suser forbi. Jeg rejser mig og lunter efter.

Den lange gang virker større, end den plejer. Til hverdag er her altid et mylder af folk, som flintrer frem og tilbage mellem klasser og faglokaler. Nu er her helt øde. Døren smækker bag mig, og Hawaii-musikken forsvinder. Jeg sukker tungt og går hen ad gangen. En klistret lyd kommer fra kondiskoenes

såler, hver gang de slipper linoleummet. Jeg går forbi døren til indskolingen. Her hænger normalt en tyk dunst af banan og våde gummistøvler, men ikke nu, nu dufter her af rengøringsmiddel.

Jeg får øje på Dines. Han sidder i en vindueskarm og har trukket benene op til hagen. Han læner sig mod vinduesrammen og hviler sin pande mod de korslagte arme. Jeg sætter mig ved siden af uden at sige noget.

”Er du sur?” spørger jeg så.

Han svarer ikke.

”Du er mærkelig hele tiden,” fortsætter jeg. ”Mere end normalt.”

Han snøfter og kigger frem fra armene.

”Græder du?” spørger jeg, inden jeg når at stoppe mig selv.

Det er tydeligt, at han græder. Hans øjne er rødsprængte, og kinderne er opkogte.

”Hvad er der galt med dig?” Jeg fører en hånd over mod ham, men ved ikke rigtig, hvor jeg skal placere den. Jeg ender med at klappe ham på håret. ”Du vrælede også, da jeg var hjemme hos dig. Du er nødt til at fortælle mig, hvad der er galt.”

Han tørrer næsen i skjorten.

”Så skal du love mig, at du ikke hader mig, når jeg har fortalt dig det,” hikster han.

”Hvorfor er du pludselig bange for det?” spørger jeg. ”Det var du da totalt ligeglad med, da vi mødtes. Du hang på mig som en blodsugende tæge.”

”Maggi, lov mig det nu bare.”

”Okay – jeg lover.”

”Torben og Heidi er ikke mine forældre,” siger han og vender ansigtet væk.

”Nåh!” ryger det ud af mig. ”Hvem – hvem er de så?”

Jeg hopper ned fra karmen og går om foran ham. Hans grønne øjne er dybe og blanke. De er fulde af ting, han ikke fortæller. Han blinker langsomt, og en tåre triller ned ad kinden.

”De er mine plejeforældre.”

Jeg ved ikke, hvad jeg skal sige. Hvorfor er han i pleje? Kan man spørge om det? Hvor er hans forældre – er de døde? Er det derfor, han er så ked af det? Ordene vælter rundt inden i mig, men jeg kan ikke danne en eneste passende sætning. I stedet lægger jeg en hånd på hans skulder og klapper ham et par gange.

”Jeg har ikke set min mor, siden jeg var et par år gammel,” fortsætter han.

”Er hun ... død.” Det sidste ord gør ondt at sige.

”Hun skred!” siger han i en lidt hårdere tone. ”Jeg ved ikke, hvor hun er.”

”Og din far, er han så ...” Jeg synker en klump. Dines ryster på hovedet og slår blikket ned.

”Min far sidder i fængsel.”

Alt inden i mig går i stå et øjeblik.

Tårerne løber som bittesmå vandfald fra hans øjne.

Hvad skal jeg sige nu? Fængsel! Så er Dines helt alene. Bør jeg kramme ham? Jeg kan ikke lide det! Men jeg kan heller ikke lide, at han bare sidder dér og græder. Jeg rykker et skridt nærmere og lader en arm krybe omkring hans skuldre.

”Hvorfor har du ikke fortalt det før?” Jeg ved ikke, hvorfor jeg hviker.

”Det er ikke sådan noget, man går og praler med,” snøfter han.

Pludselig virker mine egne bekymringer små; jeg har min familie.

”Jeg har lige været inde at besøge min far for to dage siden.” Dines hikster et par gange.

”I fængslet?” spørger jeg dumt.

Han nikker.

”Ja. Det er derfor, det er så hårdt lige nu.”

”Hvad har han gjort?” hører jeg mig selv spørge og forsøger straks at spole stemmebåndet tilbage.

”Jeg ved det ikke helt,” svarer han. ”Politiet fandt en masse kunst i vores udhus. Malerier og skulpturer og sådan noget. Den slags har vi slet ikke råd til. Jeg havde aldrig forestillet mig, at min far ...” Han stopper med at tale og bøjer nakken igen.

”Undskyld.” Jeg fjerner armen fra hans skuldre.

”For hvad?” Han kigger op på mig med våde øjne.

”Fordi jeg spurgte. Det rager ikke mig.”

”Du må gerne spørge. Bare du lover mig, at vi stadig er venner.”

Jeg nikker og sender ham et forsigtigt smil.

”Var det derfor, du flyttede fra Lolland?”

”Mm.”

”Og Heidi og Torben ...” begynder jeg uden at vide, hvor den sætning skal slutte.

”De er søde nok,” siger han. ”Men de er ikke mine forældre – jeg kender dem ikke engang rigtigt endnu.” Han tørrer næsen i sit ærme.

KAPITEL

4

KANINVÆNGET

”Hvornår var det, det her Hawaii-helvede skulle slutte?” spørger jeg og kigger på uret på min mobil.

”21.30 tror jeg.” Dines’ ansigt er rødpletet, men han græder ikke længere.

”Årh, der er længe til.” Jeg sætter mig atter i vindueskarmen.

Så kommer jeg i tanke om forbrydervikaren og hans makker. Det er i aften, de vil bryde ind igen. Kaninvænget 38. Jeg taster adressen ind på Google og zoomer helt ind på det billede, der kommer frem. Det er et stort hus, og der er pool i haven.

”Hvad laver du?” spørger Dines og læner sig hen mod mig.

”Det er bare ...” Jeg viser ham skærmen.

”Hvad er det?”

”Det er dér, vikaren og giganten bryder ind i aften.”

”Maggi!” Dines hopper ned fra vindueskarmen og ser bebrejdende på mig.

”Ja! Jeg ved godt, hvad du tænker! Men jeg tager altså over og tjekker det. Uanset, om du vil med eller ej. Så kan jeg filme dem og gå til politiet.” Jeg putter mobilen tilbage i lommen.

”Så lov mig i det mindste, at du holder dig på afstand og ikke smadrer dem ned med keramikfigurer eller sådan noget!” siger han.

Jeg nikker.

”Ved du for resten, hvad vikaren hedder?” spørger jeg.

”Nej.” Dines ryster på hovedet. ”Jeg er ikke engang sikker på, jeg ved, hvem du mener.”

”Vi har heller ikke haft ham – han er næsten lige startet. Han har sådan noget sort, lidt fedtet hår, på længde med dit. Han er ret splejset – og så ryger

han,” forklarer jeg.

”Nååh, ham tror jeg, jeg har set. Aner ikke, hvad han hedder.”

Jeg rejser mig.

”Kom,” siger jeg.

”Hvad skal vi?”

”Vi skal finde ud af, hvad han hedder.” Jeg begynder at gå.

”Hvordan?” Dines hiver fat i min arm.

”Skolens kontor. Der må da stå et eller andet.” Jeg vrider mig fri af hans greb og går hen ad gangen. ”Vil du med?” Jeg ser efter ham over skulderen.

”Maggi ...” sukker Dines. ”Okay.” Han følger efter.

Vi drejer ind i indhaket, hvor døren til kontoret er. Jeg kigger til begge sider – Der er absolut ingen i nærheden. Så trykker jeg forsigtigt håndtaget ned. Døren går op med et lille klik, og lyset tænder automatisk, da jeg går ind.

”Er det her en god idé?” Dines bliver stående uden for døren.

”Det er en skidegod idé,” siger jeg. ”Du plejer da ikke at være sådan en regelrytter. Hjælp nu med at lede.”

Jeg åbner den øverste skuffe i skoleinspektørens skrivebord. Den er bugnende fuld af papirer, skriverejskaber og masser af slik.

”Kom nu,” beder jeg og putter en syrlig vingummi i munden.

Dines går hen til mig og snupper også et stykke. Han begynder at lede i en række skabe, mens jeg bladrer gennem oldnordiske hængemapper i en arkivskuffe.

”Finder du noget?” spørger jeg.

”Næ. Kun en masse gammelt bras og endnu mere slik.” Han vifter med en æske chokolade.

Jeg skubber den tunge skuffe i med hoften og kigger mig omkring i det lille kontor. Hvor gemmer man den slags personlige oplysninger? Jeg tager et stykke slik mere. Mit blik falder på computeren. Selvfølgelig!

”Er du god til at gætte kodeord?” spørger jeg og trykker på powerknappen.

Døren til kontoret går op. Jeg stivner. Dines står som naglet til gulvet med hånden dybt begravet i en pose med blandet slik.

”Hva’ laver I?” En gul ananas peger anklagende på os.

”Øh ... vi ... øh.” Jeg skæver til Dines.

Hvorfor skal den lille, nysgerrige snotorm nu komme brasende?

”I stjæler slik!” Cyan sætter hænderne i siden.

”Nej ... vi ...” begynder jeg.

”Jeg siger det!” Han vender om og trasker af sted.

”NEJ, Cyan!” Jeg løber efter ham og griber fat i hans kostume. ”Prøv lige at komme og se.” Jeg hiver ham med tilbage til kontoret og hen til skrivebordet, trækker en skuffe ud og viser ham slikorgiet.

”Årh, der er meget.” Cyans øjne bliver kuglerunde.

”Ja. Og når man har så meget, så kan man godt dele,” siger jeg. ”Han kommer ikke til at opdage, at vi smager lidt.” Jeg tager en pose Labre Larver op. Jeg ved, det er Cyans yndlingslik. ”Hvis du ikke sladrer, så kan du få den her – helt for dig selv.”

Cyan kigger på posen. Hans lille tunge glider over de tørre læber.

”Okay,” siger han og river posen til sig.

Jeg slukker computeren.

Cyan går et stykke foran os på vej tilbage mod festen.

”Nu fandt vi jo ikke noget,” hvisker Dines til mig.

”Nej. Vil du ikke nok tage med mig i aften?”
hvisker jeg tilbage.

”Jo, okay. Men hvis der så ikke sker noget – så lader du altså vikaren være i fred. Er det en aftale?”

”Det er en aftale.”

Cyan vender sig rundt og kniber øjnene sammen.

”Hvad hvisker I om?”

”Det rager ikke dig, Cyan,” siger jeg.

”Sig det! Ellers sladrer jeg om jer!”

”Det kan du ikke, Cyan – du er medskyldig.”

Dines peger på posen med Labre Larver.

”IH!” Han vender omkring og tramper videre. ”I har altid hemmeligheder, og jeg må aldrig være med!”

Det regner, da jeg cykler af sted mod Kaninvænget. Mørket og de tætte dråber gør det svært at se noget. Jeg bliver lynhurtigt drivvåd. Far og papa var stadig vågne, da jeg listede mig ud, så det var for risikabelt at lede efter regntøj. Regntøj er også alt for larmende at have på, når man skal gemme sig.

Kaninvænget ligger i udkanten af byen, så der er et stykke vej at cykle. Jeg har ikke taget lygter på, da jeg ikke vil tiltrække opmærksomhed. Der er ikke mange

biler på vejen. Alligevel har jeg en fornemmelse af, at nogen overvåger mig. Jeg kigger bagud. Der er ingen at se – men jeg kan heller ikke se ret langt på grund af den silende regn. Jeg bliver nok også lidt paranoid af at luske rundt på den her måde.

Regnen stilner af, da jeg når til Kaninvænget. Dines står allerede og venter på mig. Han ligner en, der har været en tur i poolen.

”Tak, fordi du tog med,” siger jeg og stryger en våd hårtot om bag øret.

”Jeps – skal vi se at få gemt cyklerne af vejen?” Han trækker af sted med sin cykel .

Jeg følger efter.

”Var det nummer 38?” spørger han.

Jeg nikker.

Vi parkerer cyklerne i indkørslen ved nummer 40.

En smal flisegang leder op til hoveddøren ved nummer 38. Det er en kæmpe, hvidpudset klods af et hus. Haven er skærmet af med et hoftehøjt træhegn, som flugter med huset. Vi springer over det og sætter os på hug bagved. Vi har en udmærket mulighed for at spionere herfra mellem brædderne.

Der går et stykke tid, uden der sker noget. Vi er

helt stille. Det våde tøj klæber til mig, og jeg ryster af kulde.

Endelig! Lyden af en motor nærmer sig. Jeg puffer til Dines og rykker tættere på hegnet. Den hvide kassevogn triller forbi og parkerer foran huset. Jeg genkender den med det samme. De orange, solblegede, lasede reklameklistermærker på siden og den smadrede forlygte. Vikaren og giganten stiger ud. Denne gang er jeg ikke i tvivl – det *er* vikaren fra skolen. Han smider et cigaretskod på jorden og tværer det ud med foden.

”Kan du kende ham?” hvisker jeg.

”Shh!” tysser Dines og nikker.

De går op ad havegangen. Jeg holder vejret. De forsvinder ind i indhakked ved hoveddøren, som kun ligger få meter fra os. Vi kan ikke se dem herfra, men jeg kan høre, at de rumsterer, og at døren går op med et lille klik.

Jeg fumler i lommen efter min mobil – så i den anden lomme – så i den første lomme igen. Pokkers, jeg har glemmt den.

”Har du din mobil med?” spørger jeg.

”Den er jo gået i stykker.”

”Jeg har glemt min,” siger jeg.

”Så må vi bare kigge. Nu er vi to til at fortælle om det til politiet.”

Et øjeblik efter kommer de to prustende med en grøn lænestol på slæb, som de bakser ned gennem den smalle flisegang.

”Lad være med at gå så hurtigt,” klager vikaren.

”Pivskid,” griner giganten. ”Du er sådan en splejset vatarm.”

De løfter stolen ind bag i kassevognen.

Bagefter bærer de lamper, TV, computere, telefoner og iPads ud fra huset – det er utroligt, hvor meget de kan få plads til.

Mens de er inde i huset for gud ved hvilken gang, træder en lille dreng pludselig frem fra en busk nede ved vejen. Mit hjerte springer et slag over.

”Det er Cyan,” hvisker jeg. ”Hvad laver han her?” Jeg rejser mig og vinker efter ham.

Han ser ingenting. Han går hen til kassevognen og kigger ind i det åbne bagagerum.

”Cyan!” hviskeråber jeg.

Dines hiver mig ned i hug. De to forbrydere kommer ud fra huset bærende på et par malerier.

”Hvad med Cyan?” hvisker jeg.

Dines lægger en hånd for min mund.

Gennem hegnet ser jeg, at Cyan får øje på de to. Han står paralyseret og glør på dem, som et dådyr fanget i forlygterne på en bil. Heldigvis skærmer de store malerier, så forbryderne ikke kan se ham. Jeg forsøger at få Dines’ hånd væk, men han strammer grebet og kigger strengt på mig.

”Stille,” mimer han.

Endelig vågner Cyan. Han ser sig forvildet omkring og springer så ind i kassevognen.

Jeg stopper med at trække vejret, da giganten skubber først det ene maleri ind i bilen, og så det andet – hvad, hvis de opdager Cyan? Hvad vil de så gøre ved ham? De smækker dørene til bagagerummet i. Jeg kigger forskrækket på Dines, og han fjerner hånden fra min mund. Tyvene sætter sig ind i bilen og starter motoren. Jeg rejser mig, tumler over hegnet og løber ud på vejen. Kassevognen forsvinder om hjørnet. Dines stopper lige bag mig.

”Shit!” siger jeg og tramper hårdt i asfalten. ”Han må have fulgt efter mig, den lille, nysgerrige sniger. Hvorfor lod du mig ikke redde ham? Din ... det er

din skyld!”

”Hvad?” Dines kigger på mig med det ene øjenbryn hævet. ”Så havde de sgu da opdaget os alle tre. Det er da værre!”

”Værre? Nu er Cyan helt alene med dem! Kom!”
Jeg skynder mig hen til min cykel, hopper op og fræser af sted i den retning, bilen forsvandt.

KAPITEL

5

SPEGEPØLSE MED REMOULADE OG RISTET RØV

Varevognens baglygter skinner som to røde stjerner langt forude. Det er den eneste bil på vejen – det *må* være den.

Hvad tænkte Cyan dog på? Sindssyge, lille orm!

”Vent, Maggi,” kalder Dines.

Jeg er ved at pruste lungerne ud gennem munden, men jeg har ikke tid til at vente. Forbrydervikaren og den kvindelige gigant har kidnappet min lillebror. Selvom han er en lille, irriterende snushane – så er han *min* lille, irriterende snushane.

”Hvad vil du, Maggi?” puster Dines bag mig.

”Kidnappe Cyan tilbage,” stønner jeg.

Mine tænder klapper og gør det endnu sværere at trække vejret ordentligt.

Bilen laver et højresving og forsvinder.

Vi cykler på landevejen, og først nu bemærker jeg, hvor kulsort nat det er. Her er ingen gadelygter, og hverken Dines eller jeg har lys på cyklerne.

Ud over min egen tunge vejtrækning og lyden af cykeldækkene mod asfalten, er her helt stille.

Vi når frem til vejen, hvor bilen svingede ind. Jeg bremses hårdt og lader cyklen skride omkring hjørnet. Jeg stopper og stiger af. Øjnene har vænnet sig lidt til mørket, og jeg kan ane, at vejen er smal. Dines stopper bag mig.

”Det er en indkørsel,” siger han forpustet og trommer med fingrene på postkassen. Han retter stativet op, den hænger på, men det falder med det samme tilbage til sit skæve udgangspunkt.

Vi lægger cyklerne i det høje græs og går op ad indkørslen. Gruset knaser under fødderne, og jeg ryster som en blender sat på max.

Noget pusler i nærheden! Vi stopper. Dines’ hånd kryber ind under min arm, og jeg stirrer i retning af lyden. En stor silhuet nærmer sig, men jeg kan ikke

se, hvad det er.

”MUUUH!” brøler den.

Dines farer sammen, og jeg kaster mig ned på jorden, ruller et par omgange og ender med et lille plump i en våd grøft. Mudderet sprøjter op i ansigtet på mig og dækker den ene side af min krop.

”Møgko!” hvisker Dines. ”Magenta, hvor er du?”

Jeg vender mig rundt og forsøger at komme op. Mudderet går mig til midt på skinnebenet, og kondiskoene suger sig fast.

”Her,” skælver jeg og vinker med begge arme.

Flere køer støder til og brøler om kap i en larmende muh-koncert.

”Shh!” tysser Dines. ”Hold nu mund, kokasser!”

Han tager fat om mine håndled og trækker af alle kræfter. Da fødderne slipper mudderet, falder Dines baglæns. Han lander på ryggen, og jeg ovenpå med ansigtet mast mod hans lår. Jeg skynder mig at møve mig af ham og bakker et par skridt væk. Gruset er nopret under foden.

”Min sko ...!” siger jeg.

Jeg lægger mig på maven ved grøften og stikker hænderne i. Det tykke mudder glider mellem fingre-

ne og føles som kold havregrød.

Dines lægger sig ved siden af og fisker efter kort tid noget op af mudderet med et snasket svup.

”Her,” siger han og dumper det i græsset.

Jeg sætter mig op og finder frem til den aflange ting. Den er våd og glat og ikke spor skoagtig.

”Det er et stykke træ,” sukker jeg.

”Hm.” Jeg kan høre, at han plumper hænderne tilbage i grøften.

”Lad os komme videre,” siger jeg, rejser mig og tørrer hænderne i den reneste side af mit tøj.

”Hvad med din sko, så?”

”Lad den være – vi skal finde Cyan.”

Småstenene trykker under min strømpefod, da vi lunter videre. Køerne er heldigvis stille nu. Skyerne på nattehimlen har delt sig, så månen titter frem, men der er ikke mange stjerner at se.

Indkørslen drejer lidt, og slanke træer strækker sig nu langs begge sider. Et skarpt lys længere fremme afslører en hvid, trelænget gård. Vi sagtner farten og går ind i græsrabatten. Det bløde underlag gør vores skridt næsten lydløse. Vi lusker hen til et træ for enden af indkørslen og kigger vagtsomt frem.

Jeg peger på den hvide varevogn, som holder i perlestenene tæt op ad den ene længe.

”Hvad nu?” spørger Dines, som om han forventer, at jeg har en plan klar.

”Det ved jeg ikke,” svarer jeg. ”Jeg havde jo ligesom ikke regnet med, at vi skulle det her.”

”Tror du stadig, han er i bilen?”

Jeg trækker på skuldrene.

”Måske. Men de får øje på os, hvis vi vader hen over gårdspladsen.”

En gren knækker. Det giver et sæt i mig.

”Her.” Dines rækker mig en lang, bladfyldt gren.

”Hvad skal jeg med den?” spørger jeg.

”Skjule dig bag den.” Han knækker endnu en gren af træet. ”Sådan her.” Han holder om grenen med begge hænder og gemmer sit ansigt bag den.

”Det virker som noget fra et fjollet teaterstykke, Dines – sådan kan man da ikke gemme sig.”

”Har du måske en bedre idé?” Han kigger frem.

Jeg ryster på hovedet.

”Nåh! Så gør vi altså sådan her,” siger han og dækker ansigtet igen.

Vi lister lidt længere frem mod gårdspladsen. De

fugtige blade kildrer i ansigtet, og min fod svupper i den våde sko. Jeg hiver Dines i ærmet.

”Hvad, hvis de er sådan nogle mordertyper.”

”Ej, det tror jeg altså ikke,” hvisker han. ”De er bare tyve.”

”Men når de kan kidnappe en uskyldig, lille dreng, så kan de vel også slå ihjel!” siger jeg.

”De vidste jo ikke, at de kidnappede ham. Han sidder nok stadig i bilen.”

Vi sniger os langs kanten af gårdspladsen. Selvom vi træder forsigtigt, larmer perlestenene under vores fødder.

”Den lille møgunge,” lyder en stemme.

Dines skubber mig fremad og ind bag et kæmpe-stort kastanjetræ.

Frk. Gigantos kommer omkring hushjørnet med forbrydervikaren i hælene.

”Hvad skal vi gøre med ham?” Forbrydervikaren smider et cigaretskod på jorden og skraber lidt småsten hen over det med foden.

”Det ved jeg sgu da ikke,” svarer hun og åbner dørene til bagagerummet.

Hun ser endnu større ud nu, hvor jeg bedre kan

se hende. Bred som en okse og et halvt hoved højere end vikaren. Trøjen sidder som malet på hendes muskuløse overarme. Måske er hun wrestler. Vikaren ligner en vandrende pind ved siden af.

De hiver den grønne lænestol ud.

”Måske kan vi smide ham i mergelgraven?” foreslår kvinden.

Mit hjerte hopper op og sætter sig på tværs i halsen. Jeg ved ikke, hvad en mergelgrav er, måske er det et andet ord for massegrav? De *vil* slå Cyan ihjel!

”Vi kan i hvert fald ikke lade ham gå,” siger forbrydervikaren. ”Han afslører os.”

Lænestolen forsvinder omkring hjørnet sammen med mordertyvene.

Jeg puster ud i et suk.

”Mergelgraven?!”

”Ja – det lyder ikke så godt,” siger Dines. ”Kom.” Han tripper over til den åbne bil bag sit elendige bladskjul.

Jeg følger efter.

Bagagerummet er tomt. Cyan er der ikke.

”Lad os prøve at gå indenfor.” Dines peger mod døren i hovedhuset. ”Måske er han derinde et sted.”

Et gys kribler ned ad ryggen; skal vi virkelig bryde ind ... igen?

Dines tager i håndtaget, døren går op. Jeg kigger mig over skulderen, her er ikke andre end os.

”Kom.” Han skubber døren helt op.

Jeg stiller grenen ved siden af trappestenen.

”Tag den med,” hvisker Dines. ”Hvis vi stiller dem dér, kan de jo se, her har været nogen.”

Der er dystert i huset, kun projektørlyset fra gårdspladsen skinner gennem vinduerne. Vi går fra entréen og ind i køkkenet. Et gammelt, faldefærdigt et. Her er nok lys til, at jeg kan se, skabene er skæve, og flere låger hænger løst. Her lugter ubehageligt – råddent, af gammel, utømt skraldespand.

”Cyan!” hviskekalder jeg.

Ingen svarer.

”Cyan!” prøver jeg lidt højere.

Min strømpesok hænger fast i en splint fra plankegulvet. Jeg trækker foden til mig, den mudrede strømpe smutter af og bliver liggende på gulvet.

Jeg bukker mig for at samle den op. Hoveddøren bliver åbnet. Jeg stivner og kigger forskrækket på Dines. Nogen fløjter et par falske toner. Vi sætter i

tåspidsløb ud af køkkenet, fortsætter gennem stuen ind i soveværelset og videre ud på badeværelset med grene og blade flagrende efter os. Jeg trykker forsigtigt håndtaget ned og lukker lydløst døren i.

Vi står musestille med ørerne presset mod den lakglatte dør. Klinkegulvet er koldt under min bare fod. Jeg tænker på strømpen på køkkengulvet. Bare de ikke finder den!

Tunge skridt gungrer over plankerne i stuen.

”Hvad, hvis de kommer herud?” hvisker jeg så lavt, at det nærmest kun er ånde, som kommer ud.

Dines hopper op i badekarret og vinker mig med. Jeg trækker forhænget for, og vi lægger os fladt på bunden med grenene over os, skulder mod skulder som vakuumpakkede kyllingepølser.

Døren til badeværelset går op, og lyset tænder. Jeg holder vejret. En bred skygge glider forbi forhænget og får det til at blafre. Det må være giganten. Min krop spænder op. Jeg knuger stramt om grenen. Låget til toilettet rammer mod cisternen, og en kraftig tistråle pladrer ned i kummen. Jeg lukker øjnene og forsøger at tænke på noget andet. Stjerner – Karlsvognen – Orions bælte – Cassiopeia ... En

bragende prut runger i rummet og får mig til at slå øjnene op. Dines udstøder et lillebitte fnis. Jeg nipper ham med fingerspidserne i maveskindet, som stikker ud mellem buksekanten og blusen. Han giver et spjæt fra sig, så det rasler i bladene. Hørte hun det?

Frk. Gigantos' mave rumler som et tordenvejr.

”Bare hun ikke skal skide!” mimer Dines og spærrer øjnene op.

”Hold mund,” mimer jeg tilbage.

Hvor ville jeg ønske, hun var i gang med at smøre en spegepølsemad, og at de klamme lyde kom fra en næsten tom remoulade! En ubehagelig stank af død og råddenskab trænger op i næsen. Det er helt sikkert hverken tordenvejr eller spegepølse! Jeg vender hovedet til siden for at undgå øjenkontakt med Dines og forsøger kun at trække den absolut nødvendige mængde luft ind gennem munden. Jeg kan smage det – jeg kan smage stanken!

Endelig skyller hun ud! Hun begynder at fløjte igen, slukker lyset og forlader badeværelset – uden at vaske hænder.

KAPITEL

6

ULVEHUNDEN

Vi stiger ud af badekarret. Et mudderaftryk afslører tydeligt, hvor jeg har ligget. Dines vifter omkring sig med den lange gren.

”Føj! Jeg troede et øjeblik, at vi ville blive gasset ihjel,” sprutter han.

Stanken hænger som en tung kugledyne over badeværelset. Jeg lægger øret mod døren og holder vejret, mens jeg lytter efter lyde i huset. Der er helt stille.

Vi går ind i soveværelset. Selvom luften her er indelukket, er den nærmest forfriskende at trække ind.

Da vi når køkkenet, afsøger jeg gulvet for at finde min strømpe. Den er her ikke. Heller ikke under det lille spisebord i hjørnet, eller langs panelerne.

”Tror du, Mulle har taget min strømpe?” hvisker jeg.

”Mulle – hvem?”

”Giganten ... Forbrydervikarens makker!”

”Hvorfor kalder du hende nu Mulle?”

”Har du set hendes overarme? Seriøse muller!”

En uhyggelig knurren får os til at stivne. Synkront og i slowmotion drejer vi en halv omgang. I døren til entréen står en ulvelignende hund! Dens blottede tænder glinser i lyset fra gårdspladsen, og noget brunt og pink hænger fra dens mundvig – Min strømpe!

Vi bakker langsomt mod stuen.

”Rolig, vovse. Rolig,” forsøger Dines.

Hunden følger efter. Dens kløer klikker mod plankegulvet. Den dybe knurren får hårene i nakken til at rejse sig. Så gør den! Højt! Vi stikker i løb gennem stuen og hen til et vindue i den fjerneste ende. Jeg vipper låsehasperne op. Dines prøver at holde hunden på afstand med sin gren, mens jeg hopper op i vindueskarmen og kaster min gren ud.

”Hvad sker der, Bisse? Hvorfor gør du?” kalder Mulle.

Hun er kommet tilbage!

”Skynd dig, Maggi.” Dines skubber til mig med albuen, mens han fægter mod hunden.

Jeg lader mig dumpe ned på græsset foran vinduet.

Han tumler ud ved siden af mig med et lille klynk, og jeg skubber vinduet i.

”Den bed mig!” hvisker han.

Lyset tænder i stuen. Vi sidder musestille under vinduet.

”Hvad gør du for, køter?” gjalder Mulle ”Her er jo ingen.”

Vinduet bliver skubbet op, og vi trykker os ind mod muren. Mit hjerte banker som en slagboremaskine bag ribbenene.

”Var der en fugl, Bisse?” siger hun. ”Var der? Lad dem være i fred. Hvad er det, du har i munden?”

Vinduet klapper i.

Jeg lader hovedet falde tilbage mod muren og forsøger at få styr på min vejrtrækning.

”Den bed mig i numsen. Møghund!” siger Dines.

”Bløder du?” spørger jeg.

”Det ved jeg ikke. Det gør i hvert fald virkelig ondt.”

Vi kravler langs husmuren og rejser os først, da vi når til hjørnet. Skridt knaser i perlestenene. Vi kigger forsigtigt frem og ser Mulle med ulvehunden ved sin side. Hunden stopper og vender hovedet i vores retning. Den knurrer.

”Så, Bisse!” Mulle rykker hårdt i halsbåndet. ”Ikke mere pjat med dig!” Hun slæber den med rundt om længen, som kassevognen holder ved.

Vi lister efter dem over gårdspladsen. Dines lidt foran mig. I projektørlyset får jeg øje på hans flænsede bukser; der er et stort hul bagpå – helt ind til huden. Underkanten af hans ene balle hænger ud, og fire blodige huller viser tydeligt, hvor hunden bed.

Vi lunter over til kastanjetræet og fortsætter tæt langs et busket krat. Vi skjuler os stadig bag vores grene. Krattet river fat i mit lange hår, og indimellem hager fletningen sig fast.

På den anden side af længen, lidt tilbagetrukket, ligger en lade. Mørket gør det svært at afgøre, hvilken farve den har.

”Tror du, det er derinde, de gemmer tyvekosterne?”

hvisker Dines.

”Og Cyan?” tilføjer jeg.

”Kom.” Han hiver mig i ærmet.

”Hvad, hvis de allerede har smidt ham i mergelgraven?” Mit hjerte springer et slag over, da jeg siger det.

”Kom nu, Maggi.”

Vi følger buskadsset tæt hele vejen.

Da vi er få meter fra bygningen, ruller ladeporten lidt til side med en høj, pibende lyd. Et skarpt lys trænger ud derindefra. Vi maser os lidt ind i krattet. Mulle og forbrydervikaren kommer ud. Jeg strammer grebet om grenen og holder den tæt ind til mig. Blodet suser for ørerne.

Vikaren kigger på sin mobil.

”I morgen kommer Hansen,” siger han. ”Han henter PH-lamperne og de tre malerier. Han har fundet en køber.”

”Det er sgu en meget god forretning, vi har fået bikset sammen.” Mulle klapper forbrydervikaren på ryggen og fumler en pakke cigaretter frem fra lommen i sine joggingbukser.

”Ryge?” spørger hun og byder vikaren én.

En svimmelhed af nervøsitet overmander mig, og jeg får overbalance. Jeg tipper baglæns og falder længere ind i krattet.

”Hvad var det?” Forbrydervikaren tænder lomme-lygtefunktionen på sin mobil. Lyskeglen glider hen over os. ”Er der nogen?” Keglen glider over os igen.

”Løb!” Dines hjælper mig på benene og skubber mig fremad.

”Bisse – kom her,” kalder Mulle. ”Fang dem!”

Vi spurter af sted. Hunden gør bag os, og de to forbrydere råber uforståelige ord i munden på hinanden. Det er helt sikkert ikke kærlighedserklæringer, de sender af sted.

Underlaget er ujævnt og utilregneligt, og det er svært at løbe på. Min manglende sko er en ekstra udfordring. Da buskadset deler sig, drejer vi ud på en åben mark. De knækkede kornstængler føles som skarpslebne knive under fodsålen.

”Kom nu, Maggi. Løb. LØB!” råber Dines, som er et godt stykke foran mig.

Aksene pisker mod buksebenene, og min fodsål brænder og sender smertejag op gennem benet. Jeg kan ikke løbe hurtigere. Tårerne triller ned ad mine

kinder. Hunden gør tæt på. Skal jeg dø nu? Bider hunden mig ihjel? Smider de mig i mergelgraven sammen med Cyan? Svimmelheden får igen jorden til at vugge under mig. Jeg kan ikke se Dines længere – han er forsvundet i mørket. Forbrydernes råb og hundens bjæf runger i mit hoved og toner sammen til et fælles ekko. Mobilens lommelygtelys omringer mig. Jeg vælter forover og lander på maven mellem kornene. Lydende dør ud – lyset forsvinder. Jeg kan ikke ...

”Magenta,” lyder en lys stemme.

Nogen klapper mig på kinden. Jeg åbner øjnene og kniber dem sammen. Lyset er skarpt og kunstigt – det svier. Cyan og Dines knæler ved min side.

”Er du vågen, Maggi?” Dines klemmer blødt om min hånd.

Jeg stemmer albuerne mod det hårde betongulv og skubber mig besværet op at sidde. Dines støtter med en hånd bag min ryg.

”Cyan!” siger jeg.

Cyan nikker og smiler. Han ser ikke ud til at være kommet noget til.

Rummet er lille og støvet og fyldt med haveredskaber og bunker med uens brædestykker. Langs den ene væg står et pillefyrr og en palle med træpiller.

”Hvor er vi?” spørger jeg.

”De smed os herind, da de fangede os på marken,” siger Dines. ”Vi er i et rum i laden. Cyan var her i forvejen.”

Det jager i foden. Jeg trækker den til mig og masserer den blødt med flad hånd. Fodsålen er fyldt med blodrøde rifter.

”Har du været her hele tiden, Cyan?” spørger jeg.

”Ja. De låste mig inde.”

”Har de gjort dig noget?”

Han ryster på hovedet.

Jeg giver ham et kram. Det er første gang nogen-sinde, at jeg har gjort det frivilligt. Han knuger sig ind til mig og lægger hovedet på min skulder. Så skubber jeg ham fra mig med et halvhårdt stød. Hans ryg rammer mod pillefyret med et dunk.

”Hvad tænkte du på?” skælder jeg. ”Det er da fuldstændig vanvittigt at kravle ind i deres bil!” Jeg sætter mig op på knæ og skubber til ham igen.

”Rolig, Maggi!” forsøger Dines.

”Du skal ikke udspionere og følge efter mig – det har jeg sagt til dig!” fortsætter jeg. ”Se nu, hvor vi er endt, Cyan!”

Han skuler til mig med let bøjet nakke.

”Far og papa har også sagt, at du skal lade være med at udspionere!” siger han. ”Hvis ikke du havde udspioneret, var jeg jo heller ikke fulgt efter, vel?”

”Det er noget andet,” siger jeg

”Det er det samme!” svarer han.

”Vel er det ej!”

”Jo, det er!”

”Stop, I to,” afbryder Dines. ”Nu er vi her – fokus. Vi skal ud, før vi ender i mergelgraven.”

”Mergelgraven?” spørger Cyan. ”Hvad er en mergelgrav?”

”Det er en ... Det er en massegrav ...” siger jeg. ”Et sted, hvor man begraver alle dem, man har myrdet!”

Cyans øjne bliver kuglerunde.

”En massegrav! Har de da slået mange ihjel?”

”En mergelgrav er et dybt, vandfyldt hul,” afbryder Dines og griner lidt. ”Det har ikke noget med en

massegrav at gøre. I gamle dage gravede man mergel op derfra. Der lå sådan en tæt på, hvor jeg boede før. Min far har fortalt mig om dem.”

Skygger trænger ind gennem sprækken under døren. En nøgle skramler i låsen, og døren går op. Forbrydervikaren stikker sit blege ansigt ind, og vi rykker os baglæns, til vi sidder på en række med ryggen mod pillefyret. Hans fedtede hud glinser i lyset fra lysstofrørene.

”Hvad laver I, hva’?” Han rynker sine buskede øjenbryn, så der dannes en pølse af hud midt i panden. ”Leger I politibetjente?”

Vi ryster på hovedet. Cyans lille hånd kravler ind under min arm.

”Vi kom for at hente Cyan – vil I ikke godt lade os gå?” beder jeg. Min stemme dirrer.

”I ved for meget!” siger vikaren.

”Vi ved ingenting,” forsøger jeg.

”Selvfølgelig gør I det.”

”Hvad gør I så med os?” spørger Dines.

”Får jer til at forsvinde.” Vikaren skubber døren lidt mere op, så Mulle kommer til syne. Hun sigter på os med en sort riffel.

Mit hjerte springer et slag over.

”Slår I os ihjel?” gisper Cyan.

”Hold kæft!” snerrer Mulle og vifter med geværet.

Cyan udstøder en lille lyd og gemmer ansigtet i mit ærme.

”Så er I både tyve og mordere,” siger Dines.

”HOLD SÅ KÆFT!” brøler Mulle igen.

Cyan giver et spjæt fra sig.

”Ja – ti stille,” hvisker jeg og jager en albue i siden på Dines.

Han rejser sig, lægger armene over kors og stirrer på dem med et skarpt blik.

”Mord på tre uskyldige børn. Det er lang tid bag tremmer ...”

Jeg hiver ham i læggen for at få ham til at sætte sig. Hvad har han gang i? Det er en virkelig idiotisk idé at pisse dem mere af. Jeg troede, han var færdig med tåbelige afledningsmanøvrer. Hans ben ryster, så jeg kan mærke det op gennem min arm. Han trækker benet væk fra min hånd, men flytter ikke blikket fra de to mordertyper.

Forbrydervikaren kigger fra os og om på Mulle og tilbage på os.

”I tre ... I ... Vi ... Jeg ...!”

Mulle skubber ham til side og træder tættere på med det ladte gevær. Hun sigter direkte på Dines.

”Lad være, Steph. Vi skal ikke ...” begynder vikaren.

”Shh!” tysser hun.

”Vi kan ikke skyde dem.” Vikaren rykker hende hårdt i armen.

Geværet går af, og Dines dukker sig. Det gibber i mig. Cyan skriger og knuger sig fast til mig. Skuddet rammer mod bagvæggen og rikochetterer.

”Av for helvede da!” Mulle trækker benet op under sig og aer dér, hvor projektilet har ramt hende. Perler af sved har lagt sig som en moustache på hendes overlæbe. Hun vender sig mod vikaren og stikker ham en lussing. ”Hvad har du gang i?”

”Vi kan ikke skyde børnene, Steph – det kan vi altså ikke!” Han ømmer sin kind.

”Men skyde mig, det kan vi åbenbart godt!” Mulle smækker døren i. Det runger.

Cyan kigger frem fra mit ærme.

”Hun skød ...” Hans stemme er ulden og grådfyldt, og ansigtet rynket sammen i bekymrede folder.

De to forbrydere taler ude foran. Jeg kan ikke høre,

hvad de siger, men de skændes.

”Det var totalt sindssygt, det du gjorde, Dines!”
skælder jeg og lader Cyan krybe ind under min arm.

”De skød dig næsten!”

”Vi havde ikke noget at miste,” svarer han og glider ned ad pillefyret ved siden af mig.

”Andet end vores liv,” vrisser jeg.

”Ja – men det var jo ligesom også deres plan med det gevær, ik’!”

Nøglen til rummet bliver drejet, og skyggerne forsvinder.

KAPITEL

7

HVORDAN KOMMER VI UD?

Lysstofrøret blinker som et morsesignal. Jeg lader hovedet falde tilbage mod fyret med et bump. Vi kommer til at ende vores dage her. Jeg når ikke at blive voksen – jeg når ikke engang at blive rigtig teenager!

”Jeg vil hjem!” Cyan rykker i håndtaget.

”Cyan! Du kan lige så godt stoppe med det dér. Vi skal dø!” siger jeg.

Han vender sig mod mig og spærrer øjnene op.

”NEJ! Jeg vil hjem!” Han rykker hårdere i håndtaget.

”De skyder os og smider os i mergelgraven.”

”Stop, Maggi. Selvfølgelig kommer vi hjem.” Dines lægger armen omkring Cyan. ”Jeg skal nok finde på noget.”

”Uuh! Så er jeg rolig,” vrænger jeg og ruller øjne ad ham. ”Det plejer jo at virke perfekt, når du finder på noget, hr. Jeg-blev-næsten-skudt!”

Dines skramler i bunken med haveredskaber. Han finder en langskaftet mukkert frem og slæber den hen til døren.

”Hvad nu?” spørger jeg.

”Tæl ned fra tre,” siger han og hæver mukkerten op over hovedet.

”3 ... 2 ...” begynder Cyan.

Jeg flyver op og griber fat om skaftet.

”Tænk dig dog om! Fjols! De hører sgu da det der!” skælder jeg. ”De kommer tilbage og henretter os på stedet. Har din skurkefar ikke lært dig nogle rigtige indbrudstricks, vi kan bruge?”

Dines sænker mukkerten og vender sig mod mig.

”Min far er ingen forbryder!” Hans øjne er klemmt sammen til to smalle sprækker.

”Men han sidder da i fængsel!” siger jeg.

”Gør han?” spørger Cyan.

”Hvor er du latterlig, Magenta,” hvæser Dines. ”Hvor lavt kan man synke!” Han lader mukkerten falde til jorden. ”Jeg troede faktisk, at der var mere inde under den egocentrerede skal, du har bygget op – men jeg tog åbenbart fejl! Du er et tomt hylster! En hul chokoladenissemand af kvalmende billig chokolade!” Han glider ned ad pillefyret og kryber sammen til en lille kugle med hovedet hvilende på armene.

En klump af dårlig samvittighed samler sig i min mave. Jeg mente det jo ikke sådan.

Cyan sætter sig på hug foran Dines. Han aer ham over håret.

”Sidder din far virkelig i fængsel?” spørger han.

Dines kigger frem og nikker.

”Øj – har du så været inde i et rigtigt fængsel?”

Dines nikker igen.

”Sejt!” siger Cyan.

Dines trækker på skuldrene og lader hovedet falde tilbage på armene.

”Magenta mener det ikke så slemt. Hun er bare ...” Cyan kigger på mig. Jeg kigger væk for at undgå

øjeblikkelig. ”Hun er bare Magenta,” fortsætter han. ”Hun siger også tit til mig, at jeg er en lille snotunge, som ikke fatter en skid. Men det er heller ikke rigtigt.”

Måske er jeg virkelig bare en tom chokoladenissemand. Det var nok også derfor, Emma gjorde, som hun gjorde dengang, før jeg flyttede skole. Jeg havde nok fortjent at blive holdt udenfor og gjort til grin. Hvor er jeg egentlig en idiot.

Cyan lægger hånden på Dines' skulder.

”Det er synd for dig, at din far sidder i fængsel. Jeg ved slet ikke, hvad jeg ville gøre, hvis det var min.”

Dines tørrer næsen i ærmet.

”Din søster burde lytte lidt til sin kloge lillebror.”

Det giver et stik i brystet.

Cyan lyser op i et smil.

”Hørte du det, Magenta?” spørger han. ”Din kloge lillebror!”

Jeg bukker mig og kigger gennem nøglehullet og lader, som om jeg ikke hører ham. Nøglen sidder i på den anden side, så jeg kan ikke se spor. Hvis bare der var en lille dims, som kunne passe ind i hullet. Jeg afsøger rummet og forsøger at undgå, at mit blik

rammer deres. Bare en lille trædingenot eller noget, så jeg kan skubbe nøglen ud.

”Hvad leder du efter?” spørger Cyan.

Jeg svarer ikke og samler et bøjet søm op – det kan måske virke.

”Tror du, at du kan dirke låsen op?” fortsætter han.

Jeg ryster på hovedet.

”Jeg vil bare skubbe nøglen ud, så jeg kan se,” svarer jeg og roder rundt med sømmet i låsen.

”Vent lige,” afbryder Dines. ”Jeg har en idé.”

Jeg skæver til ham og skal lige til at bede ham blande sig udenom – men jeg bider det i mig.

Han leder i bunken med brædder.

”Her,” siger han og haler en tynd træplade frem. Det ligner bagbeklædningen fra et skab. ”Ryk dig lidt.”

Han skubber pladen gennem sprækken under døren og kigger op på mig. Mit hjerte slår et ekstra hårdt slag, da vores øjne mødes. Han smiler til mig, så smilehullet træder frem på hans opkogte kind. Hader han mig ikke? Hvorfor bekymrer jeg mig overhovedet om det?

”Prøv at skubbe nøglen ud nu,” siger han. ”Når

den lander på pladen, kan jeg trække den ind. Så kan vi låse os ud.”

”Hold op, hvor er du genial!” udbryder Cyan og klasker Dines hårdt i ryggen. ”Er han ikke, Magenta?”

”Mm,” siger jeg spagt med blikket stift rettet mod nøglehullet.

”Hørte jeg et undskyld?” spørger Dines.

”Mm!” gentager jeg lidt højere og piller ivrigt med sømmet i låsen.

Nøglen løsner sig og smutter ud. Det klirrer, da den lander. Cyan lægger sig på maven og kigger ud gennem sprækken under døren.

”Den ligger på brættet,” triumferer han.

Dines haler pladen ind. Den lille, blanke nøgle følger med.

Jeg sætter øjet til nøglehullet for at se, om tomandsbanden er derude. Laden er stor, og mit udsyn er begrænset, så det er svært at afgøre, om de er der.

Dines stikker nøglen i låsen, drejer den og åbner forsigtigt døren. Han kigger ud.

”Der er fri bane,” hvisker han og åbner døren helt.

Cyan tager mig i hånden, da vi lister ud. Laden er oplyst af et skarpt, hvidt lys. Dines lukker døren bag os og låser den.

Midt i rummet holder en blå traktor, rusten og helt sikkert af ældre dato. Langs væggene står ting, som bestemt ikke hører til her. Malerier, fjernsyn, flyttekasser og møbler. Jeg genkender den grønne lænestol, de stjal fra Kaninvænget.

”De må have været i flere huse,” siger jeg.

”Ja,” svarer Dines. ”Det er nok dem, som står bag hele rækken af indbrud i byen.”

Hunden gør udenfor.

”Stille, Bisse!” lyder Muelles grove stemme.

Cyan klemmer om min hånd.

”Kom!” Dines lusker omkring traktoren og åbner døren, den knager lidt. ”Vi gemmer os her.” Han træder op på trinnet og kravler ind.

Jeg skubber bag på Cyan, følger selv efter og trækker døren i med et lille klik. Vi trykker os i bunden af traktoren. Pladsen er trang, og Cyans strithårede hoved er mast mellem Dines’ og min skulder.

”Hvad, hvis nogen finder ud af, vi har slået dem

ihjel?” lyder vikarens stemme.

”Ingen ved, at de er her!” svarer Mulle.

”Er vi sikre på det? Jeg vil altså ikke i fængsel for mord!”

”Vi kan ikke holde dem fanget her for evigt, og vi ved, de sladrer, hvis vi lader dem gå, og så kommer vi helt sikkert i fængsel. Lad os få det overstået. Vi smider dem i mergelgraven bagefter.”

”Mergelgraven ...” hvisker Cyan med et lille gisp.

Jeg sætter hånden for hans mund. Blodet pumper rundt i kroppen på mig, jeg lukker øjnene og forsøger at styre min uregerlige vejrtrækning. De *vil* slå os ihjel!

”HVOR HELVEDE ER DE BLEVET AF?” brøler Mulle.

Vi trykker os endnu fladere mod traktorens bund.

”Døren var låst – de kan da ikke bare forsvinde,” fortsætter hun.

”Der er nok en forklaring,” siger vikaren.

”JA! Gu fanden er der da en forklaring, men giv mig den lige. De har jo ikke tryllet sig væk, vel!”

Jeg kan høre, at der bliver flyttet rundt på ting og kastet med brædder.

”Steph, skal vi ikke bare ...” begynder vikaren.

”Nej, vi skal fan’me ikke bare! De møgunger skal ikke ødelægge det for os. Find dem, Bisse!” beordrer hun.

Bisse gør. Bjæffene runger i laden.

”Den er jo ikke nogen sporhund,” siger vikaren.

Mulle råber en række uforståelige lyde.

Her har været stille et stykke tid, men vi har ikke turdet røre os. Jeg krøller mig ud. Ryggen gør ondt, og min ene balle sover.

”Jeg tror, de er gået,” hvisker Dines.

”Hvad skal vi gøre?” spørger Cyan. ”Har du nogen idéer, Dines?”

Jeg klikker traktordøren op og træder ud på trinnet.

”Nej,” svarer Dines. ”Det har jeg ikke – vi skal bare væk herfra.”

Ladeporten står på klem. Det er stadig bælgmørkt derude. Dines stikker hovedet ud og kigger til begge sider.

”Fri bane,” hvisker han.

Cyan klemmer stramt omkring min hånd med

begge sine. Vi lister over til krattet og sniger os tilbage mod gårdspladsen. Rifterne under foden svier. Mulle og vikaren er heller ikke på gårdspladsen, men kassevognen holder der endnu. Så er de her altså stadig.

Dines sætter farten op og smålunter ned ad den lange indkørsel. Jeg humper efter, så godt jeg kan, med Cyan klamrende til mig. Gruset borer sig op i rifterne.

En gøen lyder bag os. Jeg drejer hovedet og ser hunden stå for enden af indkørslen. Den sætter i løb direkte mod os.

”Skynd jer,” kalder Dines. ”Vores cykler er her.” Jeg kan ane hans silhuet længere fremme. ”Cyan – hop op på min bagagebærer.”

Cyan slipper sit greb og løber i forvejen. Jeg bider tænderne hårdt sammen og øger farten. Hunden gør ikke så langt fra mig. Jeg er forpustet, og jorden gynger under mig.

Dines har rejst min cykel. Jeg springer op, og vi hjuler straks af sted. Den bare fod skøjter frem og tilbage over gummibelægningen på pedalen. Hunden gør endnu, men lyden bliver fjernere og fjernere. Jeg

hiver efter vejret. Dines står op og træder i pedalerne, og Cyans ben dingler fra side til side.

”Klaredede vi det?” spørger Cyan.

Jeg har slet ikke luft til at svare ham. Jeg kigger bagud og kan ikke se nogen, men mørket kan skjule hvad som helst.

KAPITEL

8

TILBAGE TIL MULLE

Vi buldrer ind i entréen, forpustede og lettede. Jeg tænder lyset og får øje på mig selv i det kropslange spejl. Jeg ser frygtelig ud. Mudret, uglet og en-skoet. Min fod dunker. Jeg løfter den op, fodsålen er beskidt, og møget har spartlet alle rifterne ud.

”Din balle hænger ud,” siger Cyan og peger på flængen i Dines’ bukser.

”Hvad?” spørger Dines.

”Din røvballer, dér.” Cyan trykker pegefingeren ind mod Dines’ bare baller.

”Av.” Dines rykker sig væk.

”Hvad sker der? Magenta! Cyan! Er det jer, der larmer?” kalder far gennem huset.

Jeg spærrer øjnene op og kommer med ét i tanke om, at vi har sneget os ud, og at det stadig er nat. Mine forældre bliver stiktossede!

”Slap af,” siger Dines og lægger en hånd på min skulder. ”Vi skal jo bare fortælle dem sandheden og så ringe til politiet, ikke?”

Jeg nikker og trækker vejret dybt.

Døren til stuen går op, og far stikker sit forsovede ansigt ind. Han misser med de nattrætte øjne.

”Hvad laver I?” spørger han og fumler sine briller på.

Han kigger omtåget rundt på os, han er vist ikke helt vågen endnu.

”Kan du ikke lige vække papa?” beder jeg. Turkiskis smyger sig omkring benene på mig. ”Der er noget vigtigt, vi skal fortælle jer.”

Et øjeblik ser det ud til, at far skal til at skælde os ud, men så vender han om og går tilbage mod soveværelset.

Jeg læner mig udmattet tilbage i køkkenstolen med et dybt suk og tager en tår af den varme kamillete, da vi har fortalt far og papa, hvad der er sket. Væsken

skyller ned gennem halsen og spreder sig lunkent og beroligende i maven.

”Igen, Magenta,” siger papa. ”Du har sneget dig ud igen! Og udspioneret uskyldige folk, igen! Og ikke nok med det, så har du blandet din lillebror ind i det!”

”Men, papa,” siger jeg og stiller koppen fra mig. Hans reaktion kommer bag på mig. ”Denne gang er det altså anderledes.”

”Unge dame ...” begynder far og læner sig frem i stolen.

Cyan afbryder ham ved at trække i ærmet på hans natskjorte.

”Det var mig selv, der sneg mig ud,” forklarer han. ”Det var ikke Magenta, der tog mig med. Jeg fulgte bare efter. Hun vidste slet ikke, at jeg var der.”

”Cyan! Hvordan kunne du finde på det?” spørger papa.

Cyan bøjer nakken og piller ved en frynse på dækkeservietten.

”Jeg synes bare, at det var spændende,” svarer han med en spæd musestemme.

Dines tager en tår af sin te og rømmer sig.

”Det er altså sandheden. Det hele er sandt. Der er en kæmpe forbryderbule derude. Og en sindssyg dræberhund – se!” Dines rejser sig og vender rundt. Han bøjer sig forover og viser de revnede bukser. ”Vil I ikke godt være rare at ringe til politiet?”

Jeg kigger skiftevis fra Dines til mine forældre. Enten bliver han smidt hjem nu, og så må vi ikke ses mere, eller også ...

”I to.” Papa rynker panden og peger på Dines og mig. ”I er ikke gode for hinanden.”

”Men det *er* anderledes denne gang,” forsøger jeg igen. ”Det er altså virkelig sandt. Vil I ikke godt ringe til politiet?”

Far lader sin pande hvile i hånden og ryster let på hovedet.

”De ville smide os i navlegraven,” siger Cyan.

”Mergelgraven,” retter Dines.

Far og papa sukker i kor.

”Okay, så ringer jeg til politiet.” Papa skubber stolen ud. ”Jeg håber sørme ikke, at det er jeres fantasi, som er løbet af med jer igen.”

”Det er det ikke, papa,” lover Cyan.

Et gisp slipper ud mellem mine læber, da jeg åbner hoveddøren. Udenfor står to politibetjente – jeg kan tydeligt genkende dem. Det er de samme to, vi mødte hos psykopatmordernaboen.

”Davs,” siger betjenten med det buskede skæg og letter på kasketten. ”Jeg hedder Simon, og det er Martin.”

”Davs,” gentager jeg og skæver usikkert til Dines.

”Tak for sidst,” udbryder Dines.

Jeg dasker ham i maven med bagsiden af hånden, så han udstøder en lille lyd. Han behøver ikke ligefrem minde dem om dengang!

”Ja, vi har jo truffet hinanden før,” siger Simon og løfter øjenbrynene.

Hvorfor skal det lige være de to betjente? Er det virkelig de eneste, vi har her i byen?

Papa træder ind foran os og hoster et par gange i sin knyttede hånd.

”Ja, altså denne gang skulle den være god nok,” forklarer han.

Vi følger med betjentene ud til patruljevognen.

”Hvis I så vil vise os vej derud, vil det være rigtig fint,” siger Martin, åbner bagdøren og gestikulerer

mod bagsædet.

Cyan, Dines og jeg sætter os ind.

Far og papa kører i bilen bag os. Solen farver himlen i rødlige nuancer, men er endnu ikke steget over horisonten. Vejen virker kortere i bil, end da vi cyklede i mørket. Vi er hurtigt fremme ved den smalle indkørsel.

Mit hjerte hamrer derudad. Jeg kigger på Dines, som kigger tilbage på mig. Han smiler og puffer til mig med albuen. Jeg trækker vejret dybt og nikker indforstået til ham.

”Nu skal de ha’, de kidnappertyveknægte,” fryder Cyan sig.

Jeg rækker ind over Dines og tager fat i Cyans arm for at få ham til at være stille.

Simon vender sig om mod os fra passagersædet.

”I skal blive siddende her, mens vi går ud og taler med dem.”

Politibilen parkerer midt på gårdspladsen, og far og papa parkerer lige ved siden af. Jeg bemærker, at kassevognen, som holdt ved den ene længe, er væk.

Betjentene stiger ud. Martin signalerer til far, at han skal rulle vinduet ned. Jeg tror, han fortæller

dem, at de skal blive siddende i bilen. Betjentene fortsætter op til hovedhuset og banker på. Hunden gør. Vi siger ingenting til hinanden, men har klemt os sammen i midten af bilen, for alle tre at kunne kigge mellem forsæderne og ud ad forruden.

Betjentene træder ned fra trappestenen, og døren går op. Mulles ansigt kommer til syne mellem de to betjente. De taler sammen. Jeg ville ønske, at vi kunne høre, hvad de siger, men vi kan kun høre ulvehunden, som bliver ved med at gø. Jeg synes, Mulle ser underligt rolig ud. Burde hun ikke være overrasket, nervøs – eller måske vred?

”Hvad tror I, de siger?” spørger Cyan.

”Du er anholdt,” foreslår Dines.

”De bruger da meget lang tid på at sige sådan en kort sætning,” siger jeg.

Mulle går forbi betjentene sammen med hunden. De fyldige arme hænger et stykke ud fra kroppen og svinger i takt med hendes humpende gang. Hun fortsætter over gårdspladsen med betjentene efter sig. De forsvinder om bag længen.

”Hvad nu?” spørger Cyan.

”De skal nok se tyvekosterne,” gætter jeg på.

Jeg synes, der går lang tid – evigheder faktisk. Jeg læner mig tilbage i sædet og bider lidt i min tommelfingernegl.

”Hvad laver de?” spørger Cyan. ”Jeg skal tisse.”

Jeg trækker på skuldrene.

”Du må holde dig.”

Solen er dukket frem fra horisonten, den titter op over det viltre buskads. Dyborange og kæmpestor. Gad vide, hvad klokken er blevet?

Endelig kommer de omkring bygningen. Jeg sætter mig hurtigt frem i sædet igen for at kunne se. De går forbi politibilen. Mulle skuler ind mod os. Mit hjerte springer et slag over, da vi får øjenkontakt. Hun fortsætter ind i huset, og betjentene følger efter.

”Årh, hvor blev jeg forskrækket, da hun stirrede på os,” siger jeg.

”Også mig,” siger Dines.

Cyan har trukket benene op til hagen og krummer sig sammen på sit sæde.

”Bare rolig, Cyan,” trøster Dines. ”Hun kan ikke gøre dig noget.”

”Det er ikke det,” piber han.

”Hvad er det så?”

”Jeg blev så forskrækket, at jeg kom til at tisse lidt i bukserne.”

Efter et godt stykke tid kommer betjentene ud igen. De løfter på deres kasketter, og Mulle lukker døren efter dem.

”Skal hun ikke med?” spørger jeg.

”Det ved jeg ikke ... jeg forstår det ikke,” siger Dines og bider sig i underlæben.

Betjentene signalerer til far og papa, at de skal vende om og køre, sætter sig ind i politibilen og smækker dørene i.

Dines læner sig frem mellem sæderne.

”Kommer der en anden vogn og henter Mull... kvinden?” spørger han. ”Og forbrydervikaren?”

Simon gnider sig i skægget og vender sig om mod os. Dines synker tilbage i sædet.

”Der var kun én derinde, og hun kunne absolut ikke genkende jeres historie.” Simon vender sig tilbage.

”Men ...” fortsætter Dines. ”Hvad med alle tyvekosterne i laden?”

Martin sukker.

”Der var ingen tyvekoster. Der stod en traktor og

noget gammelt ragelse – ikke andet.”

Hvad snakker han om? Der var jo masser af stjalne ting, det er jeg fuldkommen sikker på. Dem kan de da ikke have overset.

”Det kan ikke passe,” siger Dines.

”Nu kører vi jer hjem! Og så må I simpelthen stoppe med at lege detektiver,” siger Martin og drejer nøglen i tændingen. ”Lad os passe vores arbejde i fred.” Han lyder bitter.

”Så lad os vise jer det,” fortsætter Dines. ”Der er masser af tyvegods!”

”Ja,” bekræfter jeg. ”Fjernsyn, malerier, møb...”

”Så stopper I altså,” siger Simon med hævet stemme. ”Vi har tjekket – der er ikke noget!”

”Men det er altså ikke noget, vi har fundet på ...” forsøger jeg.

”Slut, kammerat,” skærer Simon igennem.

Vi triller ned ad den smalle indkørsel og ud på landevejen. Der er helt stille i bilen, og jeg har svært ved at fatte det, der er sket. En tung dunst af urin spreder sig. Den varme luft fra blæserne får den til at brede sig til hele den lille kabine. Cyan sidder stadig sammenkrøllet på sædet og kigger ud ad vinduet.

Irritationen raser i mig. Hvorfor kunne de ikke se alle tyvekosterne? Var de der virkelig ikke længere? Og hvor var vikaren?

Da vi drejer ind på Rosenvej, lyder en stemme fra bilradioen. Jeg lytter egentlig ikke efter, før ...

"... anmeldelse om indbrud på Kaninvænget 38 ..."

"Det er dér!" udbryder jeg og kaster mig frem mod forsædet.

"Hold nu lige mund engang," beordrer Martin.

"Jamen," fortsætter jeg ivrigt. "Kaninvænget – det var dér, det hele begyndte! Indbruddet. Det var dér, de tog Cyan."

Dines og Cyan giver mig ret.

"Det er modtaget," svarer Martin stemmen i radioen. "Vi sætter kursen om få minutter. Skifter."

Bilen triller ind i vores indkørsel og parkerer bag mine forældres. Far og papa står på trappestenen og venter.

"Jeg kan godt se, at den melding kan underbygge jeres fortælling – men sjovt nok har I ikke nævnt Kaninvænget tidligere," siger Martin.

"Men ..." forsøger jeg.

"Hør nu her," sukker Simon. "Hvis der er noget

på Kaninvænget, som på nogen måde kan knyttes til jeres fortælling, så skal vi nok have det in mente.”

Far åbner døren ind til bilen. Hans øjenbryn er hejst helt op i jeg er skuffet-højde.

KAPITEL

9

LORTELØRDAG

Jeg plejer at elske lørdage, men lige nu hader jeg alt. Jeg trækker dynen op til næsen og vender mig om på siden med hovedet ind mod væggen. Gid jeg kunne sove livet væk.

Det banker forsigtigt på værelsesdøren.

”Nej, Cyan,” svarer jeg.

Det banker igen.

”Jeg sagde nej, Cyan!”

Døren bliver åbnet, og skridt nærmer sig min seng.

Jeg svinger dynen op over hovedet.

”Magenta,” lyder fars stemme.

Han sætter sig på sengen og lægger en hånd oven på mig.

”Skal du ikke have lidt at spise?” spørger han og trækker i dynen, så mit hoved kommer til syne.

”Gå!” Jeg hiver dynen til mig og op over hovedet igen.

”Du kan da ikke ligge her hele dagen. Klokken er halv to.”

”Gå!” råber jeg.

”Vi er nødt til at få talt om det her. Det kommer ikke til at gå over, bare fordi du bliver liggende.”

Jeg tørrer øjnene i dynen og kigger frem. Far stryger hånden hen over mit hår.

”Det er vigtigt, at vi får talt det hele godt igennem, så vi er sikre på, at det ikke sker igen ...” begynder han.

”Far,” afbryder jeg. ”Hvorfor tror I ikke på mig?”

”Det gør vi da også, men nu er det anden gang, at ...”

”I stoler ikke en skid på mig! Det er ligesom dengang i min gamle klasse.” Tårerne presser sig på igen, og et par stykker triller ned og lander i mine ører. ”Der gik så lang tid, før I lyttede.”

”Vi vidste jo ikke, hvor slemt det stod til.”

”Fordi I ikke stolede på mig.”

”Magenta, sådan var det altså ikke ...”

”Et helt år mobbede Emma mig, før I lyttede. Jeg havde det megadårligt.” Jeg tørrer øjnene i dynen igen. ”Jeg ved godt, at vi tog fejl med naboen, men vi troede jo, at vi gjorde det rigtige. Og denne gang ved jeg, at vi har ret – far, jeg så det hele!”

”Vi har jo også haft politiet med derude, ikke.” Han ær mig over håret igen. Jeg skubber hans hånd væk. ”Der er ikke mere, vi kan gøre. Kom nu med ned og få en bid mad.”

”Nej tak.” Jeg trækker dynen tilbage over hovedet. ”Luk døren, når du går.”

Far tøffer over gulvet, og døren lukker i.

Skal jeg virkelig bare glemme det hele? At de ville slå os ihjel! Jeg *kan* ikke glemme det! Hvor er det også sindssygt, at alle de tyvekoster var væk! Hvordan kan det overhovedet gå til?

Et lille klik lyder. Jeg kigger frem, men her er ingen i værelset. Så lyder endnu et. Hvor kommer det fra? Jeg sætter mig op og anstrenger mig for at lytte ekstra opmærksomt efter. Der går kun et øjeblik før – *klik*. Der var det igen. Det kom fra ruden. Jeg slår dynen til side og går over til vinduet. Endnu et klik, og

denne gang ser jeg en perlesten ramme mod ruden.
Jeg åbner vinduet.

”Halløj.” Dines står nede på græsplænen og vinker op mod mig.

”Halløj,” svarer jeg lavmælt og tørrer ansigtet i natkjolen.

”Har du stadig nattøj på?” spørger han.

Jeg nikker.

”Vi fik jo ikke rigtig sovet i nat.”

”Hvordan har du det?”

Jeg trækker på skuldrene.

”Hvad med foden?” spørger han.

Jeg kigger ned på forbindingen. Det gør lidt ondt, når jeg bevæger den.

”Bedre,” svarer jeg.

”Jeg skulle også bare lige se, hvordan du har det.” Han vender om og går ud i indkørslen. ”Vi ses på mandag.”

”Dines ...” kalder jeg efter ham.

Han stopper og vender sig mod mig.

”Hvad med dig – er du ok?”

Han nikker.

”Hvad sagde dine forældre ... plejeforældre,” retter

jeg mig selv. ”Er de sure?”

”Jeg gider ikke tale med dem.” Han sparker til perlestenene. ”De kender mig ikke.”

En dårlig samvittighed vælder op i mig, da jeg kommer i tanke om, hvad jeg kaldte Dines’ far i nat.

”Undskyld,” flyver det ud af mig.

”Det er da ikke din skyld, at jeg bor hos en plejefamilie.”

”Nej.” Jeg rømmer mig et par gange. ”Jeg mener, undskyld for det med, at jeg kaldte din far en skurk og det der – det var dumt.”

Dines nikker.

”Ja – det var dumt,” siger han.

Min værelsesdør går op, og Cyan kommer brasende ind. Han smiler over hele hovedet.

”Hvorfor hænger du dér i vindueskarmen? Er du ved at hoppe ud?” spørger han.

”Gå lige ud engang!” siger jeg.

”PAPA!” kalder han. ”Magenta springer ud ad vinduet ...”

”Shh! Ti dog stille. Jeg springer ingen steder.”

Cyan tripper hen ved siden af mig og kigger ud.

”Nååh. Hej, Dines.” Han vinker begejstret.

Dines hilser tilbage med en thumbs up.

”Er du okay, Cyan?” spørger han.

”Mm – tak, fordi jeg måtte komme med jer på eventyr,” griner han. ”Det var bare megafedt.”

”Det måtte du ikke,” svarer jeg. ”Og det var ikke et eventyr, Cyan. Og gå så lige ud fra mit værelse.”

Værelsesdøren bliver flået op, og papa vælter ind.

”Magenta!” Hans øjne er vidt åbne.

”Gå ud, papa! Jeg springer ingen vegne.”

”Det er bare Di...” Jeg afbryder Cyan ved at sætte hånden for hans mund.

”Jeg får bare lige lidt frisk luft,” siger jeg.

”Cyan.” Papa kigger alvorligt på ham. ”Sådan noget må du altså ikke spøge med!”

Cyan ryster på hovedet, og jeg lader hånden glide væk fra hans mund.

”Må jeg gerne gå en lille tur?” spørger jeg. ”Jeg har virkelig brug for noget luft til hovedet.”

Papa nikker.

”Men kan du det, med den fod?” spørger han.

”Mm, den har det fint.”

”Okay. Du skal tage din telefon med – og ikke nogen besynderlige idéer, vel?”

”Jeg vil med,” siger Cyan.

Dines venter på os ved hushjørnet.

”Hvor skal vi gå hen?” spørger han.

Jeg trækker på skuldrene.

”Det ved jeg ikke. Jeg trænger bare til at lufte hjernen – jeg er simpelthen så frustreret over, at de idioter kan få lov at slippe af sted med det her.”

Vi begynder at gå.

”Hvis nu vi bare vidste, hvad vikaren hedder,” siger Dines og stikker hænderne i lommerne på sine shorts. ”Så kunne vi måske finde ud af, hvor han bor og ...”

”Jeg ved da godt, hvad han hedder!” udbryder Cyan.

”Gør du?” spørger Dines og jeg i kor og stopper op.

”Mm. Han hedder Thomas. Jeg har haft ham i idræt.”

”Hvorfor har du ikke sagt det før?” spørger jeg og tager fat om hans tynde overarm.

”I har jo ikke spurgt.”

”Ved du så også, hvor han bor?” spørger Dines.

Cyan nikker.

”Hvor?” Jeg rusker ham i armen.

Han river sig fri.

”Man skal bare den vej og så den vej,” forklarer han og peger lidt i alle retninger. ”Jeg har set ham cykle hjem efter skole.”

”Hvad hedder vejen, Cyan?” spørger Dines.

”Det ved jeg ikke.”

”Kan du finde derhen?”

Han nikker.

”Sagtens.”

Vi fortsætter ud ad indkørslen og ud på Rosenvej. Jeg stopper brat igen og hiver fat i Dines’ T-shirt.

”Hvad nu?” spørger han.

Jeg peger mod den gamle, rustne Volvo på den anden side af gaden.

Johan Andersson får øje på os, da han trækker en sort sæk ud fra bagagerummet. Et tydeligt ar bugter sig i hans pande. Dårlig samvittighed overmander mig og får mit ansigt til at koge. Det er lykkedes mig at undgå ham indtil nu. Jeg synker mit overskudsspyt og rykker ind bag Dines.

”Davs,” siger Dines alt for kækt og nikker til Johan. Jeg giver ham en knytnæve i siden, så et fnys slipper ud af næsen på ham.

Johan skuler brysk, vender sig og går uden at hilse tilbage.

”Hvad er han så sur over?” Dines griner til mig, og Cyan griner med som et lille ekko.

”Det er ikke sjovt!” vrisser jeg.

”Nej – du har ret. Vi venter et par år med at lave sjov med det. Kom.” Han klapper mig på skulderen og går videre. ”Viser du vej, Cyan?”

Cyan nikker og går op foran os.

Jeg kigger efter Johan, som forsvinder op ad havegangen.

”Det er dér, Thomas bor.” Cyan peger på et rødstens-parcelhus.

Huset er nusset og slidt. Den hvide maling skaller i kanten af vinduerne, og der gror grønne og hvide gevækster på taget. Hækken vokser uregerligt i indkørslen, og mælkebøtterne har indtaget forhaven og skjuler græsset som et gult tæppe.

”Er du sikker?” spørger jeg og skæver mod de

mørke vinduer, som kigger tomt tilbage mod os.

”Ja. Jeg har selv set ham cykle derind.”

Vi lister os op ad indkørslen langs den viltre hæk. Dines forrest, og Cyan mellem os. Det giver ubehagelige flashbacks fra, da vi luskede omkring hos Johan.

”Hvad skal vi?” spørger Cyan.

Jeg tysser på ham og finder mobilen frem fra baglommen på mine shorts. Hvis nu vi ser et eller andet, bare en lille, mistænkelig ting, så er jeg klar til at filme.

Fugerne mellem fliserne er fyldt ud med mos, og høje padderokker kilder mod mine bare ben.

”Skal vi bryde ind?” Cyan vender sig mod mig.

Jeg sætter pegefingern mod læberne og ryster på hovedet.

I garagen holder en mørkeblå bil. Det kan sagtens være den, jeg så ved Kløvervej. Der står sorte sække langs garagens bagvæg. Jeg prikker til en af dem med spidsen af min klipklap. Den føles svampet. Dines bukker sig og løsner knuden på den ene – den er fuld af haveaffald, og en rådden lugt siver ud. De har helt sikkert stået der længe.

Lyden af en dør, som bliver åbnet, får os til at fare

sammen.

”Vikaren!” gisper jeg.

Vi tripper hen og stiller os op ad husets gavl.

KAPITEL

10

PÅ FERSK GERNING

”Det går ikke, Steph,” siger forbrydervikaren. Jeg sætter tommelfingeren mod skærmen på mobilen, så den låser op. Så starter jeg en videooptagelse og placerer telefonen mod muren, så linsen filmer omkring hushjørnet. På skærmen kan jeg se, at vikaren taler i telefon.

Jeg trækker kun vejret øverst i halsen – det kan være nu, vi får ham! Hvis bare han siger noget, vi kan vise til politiet.

”Det skal flyttes nu!” beordrer forbrydervikaren. ”Jeg kan ikke have det her. Mine forældre kommer hjem om to dage, og så er det hele simpelthen nødt til at være væk herfra.”

Jeg kigger på Dines og Cyan. Cyans øjne er store som golfbolde. Vi har ham!

”Det ved jeg godt, Steph,” fortsætter vikaren. ”Men du er også nødt til at forstå, at det ikke kan stå her! Stuen er propfyldt med stjalne varer, det kan jeg jo ikke skjule for mine forældre, vel!”

Vikaren lægger på og stopper telefonen i lommen. Han går direkte mod os. Jeg trækker hurtigt mobilen til mig og puffer til Cyan. Vi løber på række langs gavlen. Det er svært at holde klipklappen på min indbundne fod, og da jeg drejer omkring hjørnet, træder jeg skævt og vrikker om. Nogen river fat i kraven på mig. Jeg udstøder et halvkvalt skrig og taber mobilen på fliserne. Dines og Cyan fortsætter gennem haven og omkring huset.

”Jer igen!” hvæser vikaren og flår mig baglæns, så T-shirten strammer omkring halsen på mig.

Mit hjerte springer et par slag over. Jeg stirrer direkte op i hans fedtede, spidse ansigt, og hans ånde rammer mig som Turkis-kis' kattebakke på en varm sommerdag.

”Hvad er I for nogle små spioner!” Han slipper halsåbningen og griber i stedet fat under min arm.

Neglene borer sig ind i den tynde hud. ”Det kommer du til at fortryde, min lille ven.”

Han kigger sig omkring og hiver mig med om til hoveddøren. Jeg forsøger at stritte imod, men jo mere jeg vrider mig, jo hårdere klemmer han omkring armen.

”Dines!” kalder jeg, før vikaren lukker den tunge dør bag os.

I entréen står den grønne lænestol og et par malerier. Her lugter indelukket og af sur cigaretrøg. Jeg får et glimt af en stabel flyttekasser og nogle fjernsyn gennem den åbne dør til stuen, før han slæber mig videre gennem en smal fordelingsgang og skubber mig ud på badeværelset. Jeg falder og slår knæene hårdt mod de brunspraglede gulvklinker. Det giver et stød op gennem kroppen.

”I er vanvittige at blande jer i voksensager. Hvad bilder I jer ind?” skælder han og trykker sin fod mod min brystkasse. ”Hvad helvede skal jeg gøre med dig! Drukne dig i badekarret?”

Jeg synker en klump og klemmer øjnene i. Han er sindssyg!

”Lad være, Thomas,” beder jeg. Stemmen kan

næsten ikke komme gennem halsen.

Han griner. Det lyder falsk – og lyder det ikke også lidt nervøst? Jeg åbner øjnene på klem.

”Dines og Cyan har set dig! De har set det hele. De ved, jeg er her. Politiet kommer snart,” forsøger jeg.

Han flytter foden og sætter sig på hug ved siden af mig. Hans stikkende griseøjne borer sig ind i mine.

”Jeg er ligeglad,” siger han. En nerve vibrerer ved hans ene øje. ”Jeg er ligeglad,” gentager han i et brøl, så spytdråberne regner ned over mig. ”Steph havde ret – vi burde have dræbt jer!”

Han lægger sin hånd ved min hals. Jeg stopper med at trække vejret. Så lukker han den omkring T-shirtstoffet og hiver mig op på knæ og videre op at stå. Sveden driver fra hans pande og ned over ansigtet. Han skubber mig baglæns, til jeg støder mod kanten på badekarret.

”Politiet kommer lige om lidt,” forsøger jeg igen.

”Hold kæft!” siger han og læner sig ind over mig, stikker armen ned i karret, sætter proppen i og drejer på hanen.

Lyden af vandet, som pladrer mod bunden, får det til at løbe mig koldt ned ad ryggen.

”Det gør de – de kommer,” siger jeg.

”Hold så din kæft!” Han skubber mig i brystet, så jeg mister balancen og tipper bagover.

Jeg griber ud efter et orangeternet badeforhæng, men får ikke fat og plumper ned i det sparsomme vand. Mit haleben rammer mod badekarrets bund. Det giver et stød, som forplanter sig gennem rygsøjlen og hele vejen op i hovedet. Klipklapperne falder af og lander med et klask på gulvklinkerne.

Forbrydervikaren åbner toiletskabet ved siden af vasken og finder et krøllejern frem. Han sætter det i stikkontakten og vender sig mod mig igen. Det iskolde vand er trængt gennem shortsene.

”Hvis du siger et ord mere, eller forsøger at gøre modstand.” Vikaren trækker vejret dybt. ”Så brændemærker jeg dig med det her.” Han fægter mod mig med krøllejernet. ”Fatter du det?”

Jeg nikker og presser læberne sammen.

Krøllejernet lugter varmt, og jeg kan fornemme, hvordan det vil føles mod min bare hud. Jeg tør ikke røre mig. Vandet stiger langsomt. Vil han drukne mig, når det er dybt nok?

Forbrydervikaren finder mobilen frem med sin frie

hånd og ringer op. Han sætter den til øret.

”De er her igen – hende pigen fra i går – jeg har fanget hende i mit badekar.”

Jeg kan svagt høre en stemme fra telefonen, men jeg kan ikke tyde, hvad der bliver sagt.

”Hvad skal jeg gøre med hende?” hvisker vikaren, som om han tror, jeg så ikke kan høre ham. ”... Nej – det vil jeg ikke! Så må du komme og gøre det ... jeg er ikke nogen svagpisser ... Du må selv slå hende ihjel, Steph, vi ses.”

Han lægger på og stopper mobilen i lommen igen.

Vandet i badekarret dækker mig nu til livet. Jeg holder blikket stift rettet mod det glohede krøllejern. Vikaren læner sig ind over mig og skruer op for vandtrykket. Jeg sidder af kulde.

”Th-Thomas,” stammer jeg. ”Jeg l-lover, at jeg ikke s-siger noget til nogen.”

”Fryser du, lille ven?” Han stikker krøllejernet hen mod mig. ”Skal jeg varme dig?”

Jeg kryber sammen og skubber mig ned i den modsatte ende af karret.

”Jeg fr-fryser ikke!” siger jeg.

Han griner.

Badekarret er fyldt til randen, og Thomas slukker for hanen og svinger lidt med krøllejernet mod mig. Jeg er gennemkold, og mine led er stive.

Døren i entréen går op – kan det være politiet? Thomas farer hen, krænger armen omkring mig og sætter hånden for min mund.

”Hold kæft,” hvisler han og stikker krøllejernet helt hen til min pande.

Jeg kan mærke varmestrålingen mod min kolde hud. Mit hjerte galopperer. *Please, please find mig, politi!* Her begynder at lugte svedent. Jeg tror, krøllejernet har svitset lidt af mit hår.

Badeværelsesdøren åbner – endelig. Vikaren klemmer hårdere omkring mig, og det varme krøllejern strejfer min pande. Jeg giver et klagende hvin fra mig, som forsvinder i hans hånd.

Det gibber i mig, da gigantiske Mulle kommer til syne i døråbningen.

”Har du ikke slået hende ihjel endnu?” spørger hun og griner rustent.

Thomas slipper grebet om mig. Mulle halter længere ind på badeværelset.

”Hvad laver du med det der lyssværd, Darth Vader?” Hun peger på krøllejernet.

”Øh ... det er ...”

”Giv mig det,” siger hun og tager fat omkring toppen. ”Av, for helvede!” Hun smider det fra sig og stikker hånden ned i badekarret. ”Jesus Christ, Thomas!”

Kulden skærer gennem mig, og jeg snapper efter vejret. Vikaren kigger på mig. Jeg føler allerede, at jeg er ved at blive kvalt. Jeg ryster på hovedet og lader et par tårer løbe.

Mulle tørrer hånden i sine bukser.

”Nåh, se at få gjort det af med hende, så vi kan skille os af med liget i en fart.”

Vikaren kigger fra mig til Mulle og så på mig igen. Han bider sig i underlæben og træder tættere på. Så tager han fat omkring mine overarme. Jeg trækker vejret i små, korte støn. Han kigger på Mulle igen.

”Gør det så!” hvæser hun. ”Eller er mors dreng bange?”

Vikaren puster tungt ud, vender hovedet og kigger mig direkte i øjnene. Nu er det nu – nu sker det. Hans øjne er knebet sammen til to smalle streger. Så

brøler han og presser mig ned i vandet. Mit hoved ryger under overfladen. Jeg spræller med arme og ben og kan ikke se andet end det urolige vand. Jeg skal op. Luft! Jeg spjætter og sparker og griber desperat ud med hænderne. Jeg får fat i noget stof – badeforhænget. Jeg forsøger at trække mig op. Det giver efter, og stang og forhæng falder ned over vikaren. Jeg tager fat i forhænget med begge hænder og strammer det omkring hans hoved. Han falder forover og lander oven på mine ben. Endelig får jeg hovedet oven vande og hiver efter vejret.

Mulle ryster på hovedet, flår badeforhænget op af karret og kyler det gennem rummet. Vikaren skubber sig op. Hans mørke hår sidder klistret til hans isse som en badehætte. Jeg sætter mig op, stadig forpustet. Min kolde krop gør ondt.

”Din uduelige slattenarm! Skrid over og fægt med dit lyssværd.” Mulle peger på krøllejernet. ”Så tager jeg mig af hende her!”

Hendes trin gungrer, da hun går hen imod mig.

”V-v-vil du i-i-ikk...” stammer jeg.

”V-v-v!” aber hun efter og griner hæst. ”Svaret er nej!” Hendes hænder glider omkring halsen på mig,

og hun pruster gennem næsen. ”Det får man ud af at spionere!”

Det sidste, jeg ser, før hun presser mig under vandet, er hendes rødsprængte øjne.

Jeg spræller forvildet og vrider mig som en orm. Endelig får jeg tvunget fødderne ind mellem Mulle og mig. Jeg sparker hende lige i solar plexus, hun giver et lille spjæt fra sig og løsner grebet en smule. Jeg vikler benene omkring hendes hals, og i en slags baglæns kolbøtte hiver jeg hende med. Hun rammer knolden mod vægfliserne med et knald så højt, at jeg kan høre det under vandet. Hun slipper grebet, og jeg får atter hovedet oven vande. Jeg gisper efter luft. Muller slappe krop hænger foroverbøjet ind over kanten på badekarret. Forbrydervikaren står ved håndvasken og knuger om krøllejernet med begge hænder. Vores blikke mødes. Han ser bange ud. Jeg skubber mig op af karret og forsøger at finde balancen. Alt bliver sløret, og jeg falder ned på knæ. Vikaren tager et skridt mod mig.

”Du skal ikke røre mig,” stønner jeg og kravler frem mod døren. ”Ikke røre mig.” Armene giver efter, og mit ansigt rammer mod det kolde gulv.

KAPITEL

11

ER JEG DØD?

Jeg misser med øjnene. Et skarpt, hvidt lys trænger ind. Så hvidt, at jeg ikke kan se andet. Er jeg død? Noget varmt og blødt omslutter mig.

”Hun er vågen,” lyder en fjern stemme.

Jeg lader hovedet trille om på siden og får øje på en skikkelse, som ligner en sløret udgave af far.

”Hej, skat,” hvisker han, lægger sin hånd på min kind og klemmer blidt. ”Hvor blev vi forskrækkede.”

Her lugter af medicin, og mekaniske lyde bipper rytmisk. Mit syn vender langsomt tilbage til normalen, og den udtværede farskikkelse står mere og mere skarpt. Et nervøst smil breder sig i hans ansigt.

Papa stikker hovedet hen ved siden af fars.

”Hej, Mag.” Han smiler også og hiver i en snor over mig.

Jeg vender hovedet om på den anden side. Rummet er stort – meget større end mit værelse, og den seng, jeg ligger i, er ikke den eneste herinde, men alle de andre er tomme. Det farveløse rum får min hud til at trække sig sammen i et gys.

En kittelklædt kvinde kommer ind gennem en bred dør for enden af lokalet. Hun går målrettet mod mig med lange skridt.

”Hej, Magenta,” siger hun og læner sig ind over mig. Hendes orangerøde hestehale glider frem over skulderen. ”Hvordan har du det?”

Vinnie S. Clementsen, Læge, står der på et navneskilt ved brystlommen.

”Er jeg syg?” spørger jeg.

”Nej, nej,” svarer lægen.

Hun sætter stetoskopet i ørerne og letter en smule på dynen. Så knapper hun min øverste skjorteknap op og placerer enden af stetoskopet på min brystkasse. Metallet er koldt mod min sovevarme hud. ”Du skal bare lige blive her et par dage til observation.”

”Hvorfor er jeg her?”

”Vil du lige trække vejret dybt engang?” beder hun. Jeg suger luft ind. Halsen er øm, og det gør lidt ondt at trække vejret ned i lungerne.

”Pust ud,” dirigerer hun.

”Det var en voldsom oplevelse, Mag-mus.” Papa nusser mig på kinden.

Lægen fjerner stetoskopet, og jeg tager armene over dynen. En avanceret tøjklamme sidder fast omkring spidsen på min ene pegefinger.

”Den dér skal du lige lade sidde,” siger lægen. ”Den måler din puls og iltmætningen i dit blod.”

”Hvorfor er jeg her?” spørger jeg igen.

”Du var tæt på at drukne,” forklarer hun.

”Var jeg?”

De nikker alle tre.

Så husker jeg det. Begivenhederne kommer tumlende tilbage i min bevidsthed som en rasende tornado. Vikaren – mega Mulle – badekarret! Men hvorfor døde jeg ikke? Og hvordan klarede vi det? Det kan jeg slet ikke komme i tanke om.

”Fik vi dem?” spørger jeg. Min stemme er spag, og tungen klistrer sig mod ganen. ”Fik vi forbryderne?”

”Politiet har dem,” svarer far og rækker mig en plastikkop med sugerør.

Jeg skubber mig op på albuerne og tager et par slurke af saftevandet. Min krop er slap og tung.

”Jeg er helt udmattet,” siger jeg og lader hovedet falde tilbage mod puden.

”Det kan jeg godt forstå.” Han kysser mig på panden, trækker dynen op til min hage og stopper den tæt ind omkring mig.

Mine øjenlåg glider i.

”Sov du bare lidt,” siger lægen og klapper mig på låret.

”Maggi!” kalder en klar røst gennem lokalet.

Jeg slår øjnene op i forskrækkelse. Skosåler klasker over gulvet i løbetempo.

Dines stopper ved siden af sengen. Han stirrer et øjeblik på mig, før han slår armene omkring mig.

”Du gjorde mig vildt bange,” siger han.

”Undskyld ...” svarer jeg lidt fortumlet.

Han slipper mig og smiler.

”Hvor er jeg glad for, at der ikke skete dig mere. Totalt syge mennesker, altså!”

”Hvordan kom jeg ud derfra?” spørger jeg. ”Jeg kan slet ikke huske det.”

”Det gjorde du også kun lige med nød og næppe.” Dines sætter sig på sengen. ”Jeg tog din mobil – du havde tabt den på jorden. Så videresendte jeg videoen til din far og ringede til ham. Han tilkaldte politiet.”

”Kom de så?”

Han nikker.

”Simon og Martin kom ...”

”Ville de godt stole på dig?”

”Ja – de så jo videoen.” Dines slår blikket ned og piller lidt ved dynebetrækket. ”Og så kom ambulancen også ... der blev jeg rigtig bange. Maggi, jeg troede, du var ...” Han stopper med at tale.

”Død?” spørger jeg. ”Det troede jeg også selv, jeg var.”

Han lægger sig ned og putter hovedet på puden ved siden af mit.

”Hvad er der sket med din pande?” spørger han og stryger en finger ned over brændemærket – det svier.

”Et varmt krøllejern,” svarer jeg og lukker øjnene igen. ”Tror du, Thomas stadig skal være vikar på skolen?”

”Selvfølgelig ikke. Sådan en sindssyg amatørforbrydervikar – han er ikke for børn.”

”Amatørforbrydervikar,” gentager jeg og forsøger at fnise, men kun lidt lydløs luft slipper ud mellem læberne.

Min krop og mit hoved er fuldstændig tappet for energi. Jeg er småsvimmel, og tankerne flyder sammen til én sammentværet farvelade.

”Jeg er så glad for, at jeg har dig, Maggi.” Dines’ stemme lyder underligt langt væk. ”Jeg ved ikke, hvordan jeg skulle klare alt det her med en ny by og et nyt hjem uden sådan en som dig. Vil du ikke godt love mig, at du aldrig dør igen?” Han rykker sit hoved tættere på mit og lader panden hvile mod min kind.

”Men jeg døde jo ikke,” mumler jeg.

”Så vær sød at blive ved med ikke at dø ...”

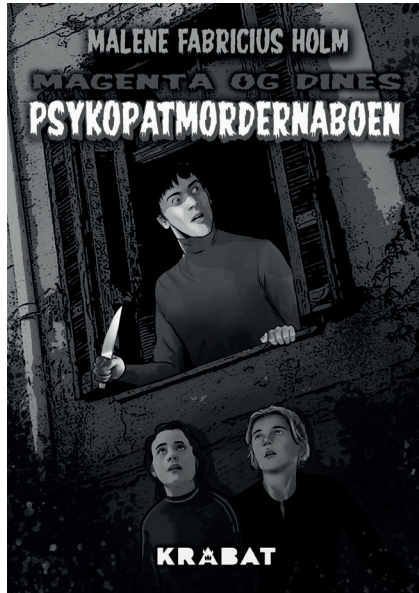
MALENE FABRICIUS HOLM

Malene Fabricius Holm (f. 1984) debuterede i 2022 med den humoristiske tween-krimi ”Psykopatmordernaboen”.

Hun brænder især for at skrive for børn og unge. Læsning voldte hende en del problemer i folkeskolen, derfor drømmer hun om, at hendes historier kan være med til at tænde læselysten. Udover bøger og noveller, skriver Malene også teaterstykker.

IG: [@malene.fabricius.holm](https://www.instagram.com/malene.fabricius.holm)

Facebook: [facebook.com/
forfattermalenefabriciusholm/](https://www.facebook.com/forfattermalenefabriciusholm/)

HAR DU LÆST FØRSTE BIND?

Magenta bliver ufrivilligt blandet ind i sin nabos mistænkelige gerninger, da hun ser ham slæbe fyldte, sorte sække fra sin bil. For op af den ene sæk, stikker en hånd! Hun kommer ved et uheld til at indvie sin allermest irriterende klassekammerat, Dines, i sin opdagelse. Sammen må de to undersøge, hvad den skumle psykopatmordernabo mon har gang i.

Bind 1 har fået nyt layout med større skrift.

